

Crida de Joan Pau II a favor de Bòsnia-Hercegovina

«Un dels capítols més tristos de la història d'Europa»

Després de l'Àngelus del diumenge 16 de juliol, el papa Joan Pau II va fer aquesta nova crida a favor de la població de Bòsnia-Hercegovina: «Les notícies i les imatges que provenen de Bòsnia, i en particular de Srebrenica i de Zepa, mostren com Europa i la humanitat s'han enfonsat encara més en l'abisme de l'enviliment».

Cap causa i cap projecte no poden justificar accions i mètodes tan bàrbars: es tracta de crims contra la humanitat!

Com voldria que la meua paraula, el meu afecte i la meua pregària arribessin fins aquells germans i germanes, llençats novament als camins de l'exode, en la misèria més extrema!

Suplico a tots els homes de bona voluntat que segueixin socorrent incansablement aquelles martiritzades poblacions.

El que s'està duent a terme davant els ulls de tot el món constitueix una derrota de la civilització. Aquests delictes constituiran un dels capítols més tristos de la història d'Europa.

Vulgui Déu tocar els cors i il·luminar els esperits esgarriats».

Dies després, abans de deixar Val d'Aosta, el 22 de juliol, Joan Pau II va expressar un judici entenedor sobre les conclusions de la cimera de Londres: «La intervenció militar és sempre una possibilitat, la darrera. Es tracta sempre del principi de la guerra justa, la defensiva. Aquest és el principi, aquest és el problema». «Si hom ataca i vol atropellar el dret de la vida, el dret d'existir, existeix el dret a la defensa».

Mai Joan Pau II no s'havia expressat en aquests termes. Recordem la seva posició —tan valerosa— durant la Guerra del Golf el 1991 en contra d'aquella intervenció, per justificar la qual es va abusar precisament de l'expressió «guerra justa». Això no significa, i ell mateix ho subratlla, que la guerra de defensa no plantegi problemes; i per això, el recurs a les armes ha de ser «l'última possibilitat». La posició del Papa —va comentar Navarro Valls— «no és política, estratègica o militar, sinó humanitària».

Més informació a la pàg. 3 i entrevista amb un franciscà croata en pàgs. centrals.

ESPECIAL VILANOVA I LA GELTRÚ

Mare de Déu de les Neus, venerada a la Parròquia de Sant Antoni el Gran, Abat

SUMARI

2 Editorial:
L'esperit de la Transfiguració

5 El Dr. Ramon Torrella és entrevistat per «Vida Nueva»

II Ara mateix:
En Déu sí, en l'Església no? Veritat d'una vella dita

VI Retalls:
Testimoniatge d'una religiosa violada pels serbis

Editorial

L'esperit de la Transfiguració

És possible de trobar alguna llavor d'esperança entre el cúmul de notícies inquietants que ens arriben cada dia? De Txetxènia a Bòsnia, del CESID al GAL, dels incendis forestals a la brutalitat dels skins... el nostre horitzó informatiu es veu negre, tancat. Cedirem a la temptació de creure que tot és perdut i de lliurar-nos a la simple recerca de petites gratificacions materials com a compensació de tantes calamitats?

Diumenge que ve, quan anirem a Missa, ens trobarem amb la festa de la Transfiguració del nostre Salvador. Escoltarem sant Pere que ens parlarà d'una «llum que resplendeix en un lloc tenebrós, fins que apuntarà el dia, i l'estel del matí s'alçarà en els vostres cors». (2 Pe. 1, 19). Ens adonarem, aleshores, que realment la nostra vida discorre en un lloc tenebrós, però ens acompanya la petita flama de la fe que ens permet de veure-hi més enllà de la

fosc i d'esperar l'estel.

Potser en aquest moment és més fàcil que en altres acceptar la realitat del pecat. Si més no, a partir de tants fets de corrupció innegable. La temptació és ara d'afeblir la confiança en la força de la salvació, de comptar poc amb el Salvador. La notícia, la bona notícia amagada als ulls de molts és que el que mal no existeix sol: existeix en la llum de la redempció. El prefaci de la Missa d'aquest diumenge ens recordarà que «fent resplendir el seu cos igual al nostre», Jesús «allunyava dels seus deixebles l'escàndol de la Creu, i anunciava que en tot el cos de l'Església es-realitzaria la Transfiguració acomplerta en el seu cap.»

En una primera aproximació, és bo de saber veure les clarícies de bondat que apunten enmig del mal. Al costat, per exemple, de l'escàndol de la inoperància de les

Nacions Unides i de la Unió Europea davant el genocidi de Bòsnia, cal valorar la reacció positiva de milers de ciutadans al nostre país i arreu d'Europa. Al costat de tants fets d'egoisme, ens conforta el treball que aquests dies porten a terme desinteressadament un bon nombre de joves a colònies de vacances, a casals d'estiu, a camps de treball... És propi del tarannà cristià saber veure aquestes i tantes altres clarícies de bondat.

Una segona i més fonamental aproximació a l'esperit de la Transfiguració l'assolim quan ens donem a la pregària que envigoreix la nostra fe. Al fons de tantes crisis espectaculars que els mitjans de comunicació esbomben, hi ha una crisi espiritual que passa desapercebuda. És bo d'aprofitar aquest temps d'estiu per a ampliar el temps dedicat a l'oració i a la lectura de la paraula. També a dies de recés o d'exercicis espirituals.

Tribuna

L'Església, és tolerant en l'ordre civil?

José Delicado Baeza

Arquebisbe de Valladolid

Hi ha els qui, considerant certs esdeveniments o situacions del passat, ho neguen. Tanmateix, també caldria analitzar el context i les causes històriques, no per disculpar-nos sinó per comprendre degudament aquests processos. És el papa Joan Pau II qui reconeix els motius d'intolerància d'una atmosfera passional «a la qual només els grans esperits veritablement lliures i plens de Déu assolien d'alguna manera sostreure's». Però aquests atenuants no dispensen l'Església del deure de lamentar aquest comportament que ha entelat el seu testimoni. Ombres del passat que han de servir d'al·liconament per al futur, perquè tot cristià ha de tenir molt en compte el principi del Vaticà II: «La veritat no s'imposa sinó amb la força de la mateixa veritat, que penetra, amb suavitat i fermesa alhora, en les ànimes».

Aquestes contundents afirmacions del Papa en la seva carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*, contrasten amb les acusacions que algú li ha fet, per defensar la veritat que brolla de Crist per al creient

i proposar-la com a servei al bé comú, com si volés imposar-la a la manera patològica dels Estats totalitaris. Confesso que quan vaig llegir aquesta interpretació apassionada no vaig poder sortir del meu astorament. S'oposa l'ètica pública a la privada, però de manera tan simplista que sembla que les conviccions personals sobre l'home i de la seva convivència hagin de ser vergonyants i d'ús íntim sense gosar proposar-les com un bé desitjable —no imposible coactivament, que ja s'ha dit— per als altres. I, en aquest supòsit, s'ometen també aquests equívocs plantejaments de l'ètica de convicció i ètica de la responsabilitat, ètica, aquesta última, que podria justificar-ho tot des de la perspectiva política, com ja s'està veient.

No cal dir que els ciutadans que no siguin

creients no s'han d'atendre a la proposta del missatge cristià en allò concernent a les seves conviccions i comportaments, i que l'Estat, en no ser confessional, tampoc, sempre que no es tracti d'aquesta veritat profunda que hi ha en tot home i que pertany a la seva dignitat personal i als drets humans, que són anteriors i superiors a les decisions polítiques, i dels quals també en parla l'Església, i molt més, quan manquen veus profètiques a la societat que els recordin. No crec que es pugui negar aquest dret a parlar a favor de l'home en una societat democràtica i pluralista, per estimular en la veritat i en el bé i evitar processos de decadència o degradació moral, com el de la nostra cultura individualista i hedonista, que tant proclamen altres veus, molt més insistents per cert, i dotades

No crec que es pugui negar aquest dret a parlar a favor de l'home en una societat democràtica i pluralista, per estimular en la veritat i en el bé i evitar processos de decadència o degradació moral...

de mitjans més poderosos, amb la qual cosa s'està fent un pobre servei educatiu a les noves generacions.

Dit això, per sortir al pas d'aquestes incomprendiments que no afavoreixen la tolerància necessària en la nostra societat amb aquestes desqualificacions, cal tornar humilment al punt de sortida per reconèixer la nova, en cert sentit, psicologia de l'Església en aquest punt, sobretot a partir del Vaticà II, però que pertany al permanent missatge evangèlic. Aquesta actitud gira al voltant del dret de llibertat religiosa. Aquesta aprofundeix les seves arrels en la revelació cristiana, tal com es manifesta en la necessària llibertat de l'acte de fe i en el comportament de Crist i dels Apòstols.

És veritat que en el nostre solar hispànic molts conflictes han sorgit per motius o pretextos religiosos, per imposar les «creences» els uns als altres, les religioses i les polítiques, animats tots, fins i tot els no creients, per «un tarannà gairebé religiós» segons s'ha dit encertadament. Però aquests temps, providencialment, ja han passat. I l'Església, en la transició democràtica després, en la societat espanyola, no sols desitja ser tolerant, sinó fer el gran servei de la reconciliació i de la col·laboració per a la justícia i la pau. Com a just i sincer reconeixement s'ha dit: «Ha acomplert i continua acomplint el paper de símbol de la major força integradora de la nostra vida col·lectiva».

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Perè Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

El Papa condemna els mètodes bàrbars dels serbis de Bòsnia

Vaticà

«Això són crims contra la humanitat»

Segons el papa Joan Pau II, l'evolució actual de la guerra a Bòsnia és una de les pàgines més tristes de la història d'Europa. «Cap causa, cap projecte, no pot justificar les accions i els mètodes tan bàrbars: això són crims contra la humanitat!», va dir Joan Pau II després de l'Àngelus del diumenge, a Combes d'Introd, a la Vall d'Aosta, on passa les seves vacances.

«Les notícies i les imatges que arriben de Bòsnia, especial de Srebrenica i de Zepa són testimoni de fins a quin punt Europa i el món s'han enfonsat en l'abisme de l'abjectió», va afegir Joan Pau II. «El que s'ha fet a la vista de tot el món, constitueix una desfeta de la civilització. Aquests delictes quedaran com un dels capítols més tristos de la història d'Europa.» El Papa ha suplicat altra vegada als homes de bonà voluntat que continuïn socorrent les poblacions martiritzades.

Valorar el lloc de la dona en tots els camps de la vida

Joan Pau II continuà per altra banda la

seva reflexió sobre el lloc de la dona en el món actual. «No s'insistirà mai prou sobre el fet que la dona ha de ser valoritzada en tots els camps de la vida.» El Papa s'entengué, sobre la vocació de la dona a la maternitat. Certament, la dona comparteix amb l'home el paper de pares però és ella la que més directament «paga» aquesta generació comuna, que absorbeix literalment les energies del seu cos i de la seva ànima. Cal doncs, precisà el Papa, que l'home sigui plenament conscient de contraure un deute particular envers la dona.

D'aquesta vocació maternal en resulta una «aportació única de la dona a la vida humana» i per tant la responsabilitat de ser «guardiana de la vida». És, en efecte, en la

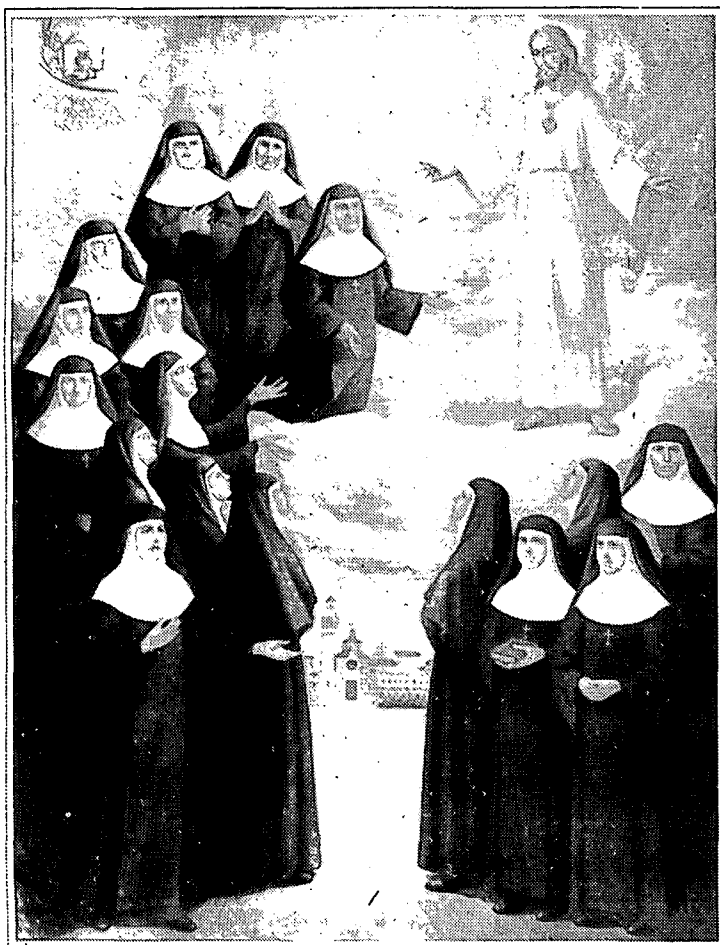

simbiosi del cos maternal on té lloc el primer diàleg de l'ésser humà amb el món. Allí comença la història de cada u, portant en si, des del primer instant, un projecte de vida exclusiu i sense confusió, remarcà Joan Pau II. Efectivament, l'infant té ne-

cessita del cos de la seva mare i del seu amor, però no es confon amb ella, ell té una completa autonomia pel que fa a la seva identitat com a persona. El Papa desitja que tota la societat sàpiga expressar a les mares un autèntic i actiu agraïment. (APIC)

Pertanyen a la Congregació de Germanes de la Doctrina Cristiana

Seran beatificades disset religioses espanyoles

El papa Joan Pau II, el dia 1 d'octubre de 1995, a la Plaça de Sant Pere de Roma, en una solemne cerimònia, junt amb altres màrtirs, beatificarà Maria Àngels de Sant Josep i setze companyes,

membres de la Congregació de les Germanes de la Doctrina Cristiana que donaren testimoni de Crist amb el martiri, durant la guerra civil espanyola del 1936.

La Congregació de Germanes de la Doctrina Cristiana fou fundada a Barcelona per Miquela Grau. L'any 1880, amb altres tres joves, formà la primera comunitat a Molins de Rei, Barcelona. Disponibilitat, senzillesa i alegria marquen el seu estil, i volgueren deixar-ho imprès a la seva Congregació.

La Santa Seu demana una intervenció contra la neteja ètnica

L'òrgan oficial del Vaticà, «Osservatore Romano», dirigí una crida al Consell de Seguretat de les Nacions Unides, a la OTAN i a les potències europees, unint-se així a les crides de l'opinió pública mundial. El diari del Vaticà demana que «s'intervinguí almenys per protegir les poblacions civils i per estalviar les atrocitats que pateixen els habitants de Srebrenica i les que han patit al llarg de tres anys tots els que vivien a les zones en les quals s'ha aplicat el boig i criminal projecte de «neteja ètnica», que és el que ha originat aquesta derrota de la civilització al cor d'Europa». «L'Osservatore» subratlla que «és tardana, incerta i titubejant» la reacció de la comunitat internacional, davant la necessitat d'una «mobilització eficaç», i que ja s'està veient «com respon la supèrbia dels carnisseres, de tot un poble, que ja se sent vencedor». Amb aquesta nova intervenció de l'òrgan oficial del Vaticà els ambients de la Santa Seu confirmen que volen continuar mantenint la posició fortament crítica manifestada ja per Ràdio Vaticana amb el comentari del director, pare Frederic Lombardi, el qual va recordar que «per salvar la justícia i la llibertat cal pagar un preu molt alt. Quan fou necessari salvar-se del nazisme, calgué pagar-ho. Qui pensi que el de Iugoslàvia és un problema circumscrit comet un error. Demà els joves europeus que veuen el que s'esdevé, no creuran que en aquest continent es vol la justícia». (A.P.)

Els empleats del Vaticà no es podran divorciar, però sí afiliar-se a partits

Els nous aspirants a treballar com a empleats a les oficines de la Santa Seu i els diferents serveis de la Ciutat del Vaticà hauran de firmar, a partir del vinent 1 d'octubre, una declaració per la que es comprometen «a acceptar i respectar el magisteri de l'Església referent a la doctrina de la moral catòlica», la qual cosa els exclou de pràctiques com el divorci o l'avortament. De la nova reglamentació desapareix, en canvi, la prohibició recollida en la precedent, de 1969, d'afiliar-se a un partit polític, i es manté la d'entrar a «associacions incompatibles amb els objectius de l'Església», que sembla una clara advertèn-

cia contra qualsevol afinitat amb la maçoneria.

El cardenal José Castillo Lara, governador de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, sosté que les noves normes «no són repressives, perquè tenen la funció altament pedagògica no de reprimir, sinó que la llibertat s'exerceixi de manera adequada». Els empleats del Vaticà han de comunicar a la seva empresa qualsevol canvi d'estat civil i presentar el corresponent certificat eclesiàstic en cas de matrimoni.

La mesura afectarà els 1.277 empleats, entre laics, religiosos i sacerdots amb què compta la Santa Seu. (P.E.)

Per aquest estiu...

Pelegrinatge a Terra Santa

Del 4 al 13 d'agost

**Feu-vos pelegrins
de la paraula
seguint de prop
les petjades
de Jesús**

JUDEA / GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda, mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarentena, monestir i coves de Qumran, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea; Natzalet, el mont Carmel, Cesarea Marítima, etc.

...i també:

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU INFORMACIÓ

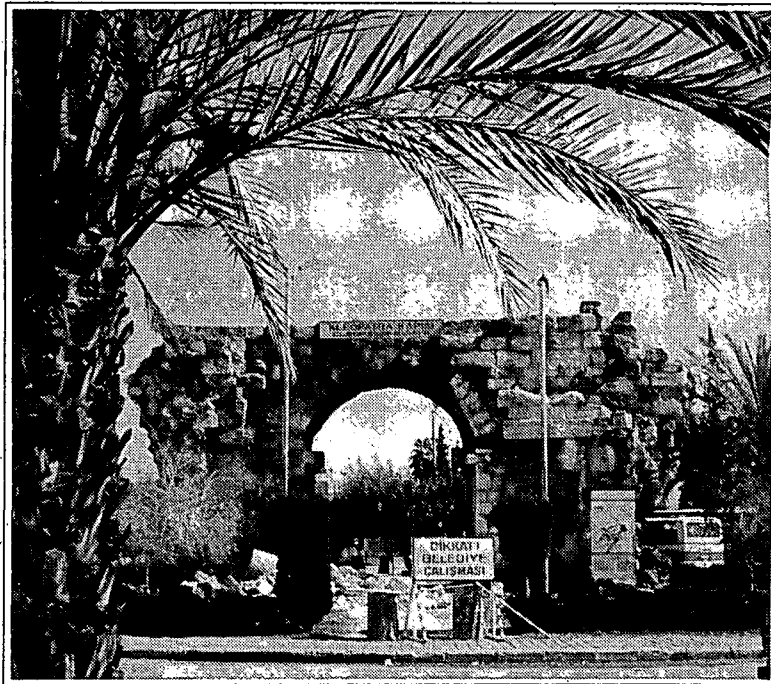
Ruta de Sant Pau

(Turquia / Grècia)

Del 20 de setembre al 8 d'octubre

Seguint els indrets de l'expansió apostòlica i les esglésies de l'Apocalipsi

Assistència tècnica **ULTRAMAR EXPRESS**

AVÍS IMPORTANT

**Durant el mes de juliol les nostres oficines romanen obertes
només de 8 a 2 del matí**

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

us desitja que passeu un bon estiu

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **(93) 301 37 18**

Declaracions de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torrella, a «Vida Nueva»

Espanya

«A Poblet, davant 700 sacerdots, jo vaig gosar anunciar que convocaria un Concili»

El primat i metropolità de Tarragona, arquebisbe Ramon Torrella, ha fet unes declaracions en una extensa entrevista a «Vida Nueva» (15 de juliol, núm. 20.001), de la qual seleccionem alguns dels punts inèdits i més interessants.

Límits diocesans

Pel que fa als límits diocesans de Catalunya, Mons. Torrella comenta: —Feia molts anys que una comissió de l'Episcopat espanyol havia estudiat els límits en diferents casos, però la qüestió es va mantenir aturada a Roma i no es va parlar més d'això. Qui va donar peu perquè tornés a sortir aquest assumpte va ser el bisbe de Solsona. Escampant una Conferència Episcopal Catalana, ja tindreu aviat la Conferència Episcopal Catalana si fem coincidir el territori de Catalunya amb les diòcesis. Feia molts anys, Roma no ho va considerar adient. En realitat, el dilema era la diòcesi de Barbastro i cedir-li part del territori de Lleida. Ara s'ha fet en dues etapes. A la primera, Lleida cedeix setanta mil habitants a la diòcesi de Barbastro i ha nascut una nova diòcesi: Barbastro-Montsó. I es deixen passar tres anys més per fer la resta, amb la finalitat que, mentrestant, tingui lloc una remodelació de les seues catalanes per tal que Lleida recuperi 70.000 habitants.

Sobre l'organització eclesial catalana i si el cardenal Carles ha demanat que es revisés, l'arquebisbe de Tarragona respon de manera contundent.

—No. No, no. És més, el pensar actual de Carles i els auxiliars és no crear diòcesis sufragànies, potser per raó de comoditat. Això no obstant, crec que, tard o d'hora, el pes de la gran ciutat els menarà a fer diòcesis sufragànies. La diòcesi de Barcelona té el Vallès, Terrassa, Sabadell i Granollers, que poden ser una diòcesi perfecta; té pel litoral Vilanova i la Geltrú, que és una altra diòcesi... Sortirien tres o quatre diòcesis sufragànies.

Convocatòria del Concili Tarraconense

Mons. Torrella exposa quan i quins motius el van encoratjar a convocar un Concili provincial.

—Un concili, en termes eclesialstics, el pot convocar un arquebisbe metropolità amb el consentiment dels bisbes sufragànies, però si jo no hagués volgut convocar-lo, no es convocava el Concili. Havien passat 238 anys des del darrer. Les conferències episcopals estan molt bé, però són artificials, no tenen pes eclesiològic; el pes eclesiològic són els arquebisbats i les diòcesis sufragànies. Dos anys abans del Concili, el juliol del 92, els bisbes van convocar una reunió de sacerdots a Catalunya. Es creà una expectativa i estaven esperant en aquella reunió que jo digués quelcom. Jo vaig gosar anunciar-los que convocaria un concili. Dos bisbes catalans

em van dir: «Bé... tú ens vas embarcar en aquesta aventura, però pràcticament sense consultar-nos... L'Església té encara un to gris, la qual cosa no és sorprenent perquè és el to de la societat i l'Església s'hi troba dins. En aquest moment a l'Església no hi ha l'entusiasme del Concili Vaticà II, no hi ha un to més o menys d'un cert optimisme. Jo vaig convocar el concili pensant en els sacerdots, per veure si aconseguíem superar aquest to gris i per veure si aconseguíem, si no comunicar entusiasme, com a mínim comunicar la convicció que a la societat actual val la pena fer un treball apostòlic, val la pena emprendre noves iniciatives i no quedar-nos passius davant aquesta societat sense ideals.

els quals el Secretariat per a la Unió dels Cristians. Va mantenir contactes directes amb els últims Papes. Sobre Pau VI diu el titular de l'arquebisbe de Tarragona:

—A mi em va fer bisbe el Papa Montini i em va cridar a la cúria també ell. Pau VI em tenia molta confiança. En va nomenar cap de delegació de la Santa Seu a la UNTAD, la famosa Conferència de Comerç Internacional, a Santiago de Xile. Aquest darrer ho va fer sense donar-me instruccions, perquè digués el que jo cregués. Un cop en el podi, vaig fer la declaració que vaig voler: les multinacionals, la transferència de tecnologia envers els països pobres, la qüestió del deute... Vaig tocar vuit punts que foren rebutjats.

Pel que fa a Joan Pau II li diré que és un esclau. Qui oblida això, no entendrà Joan Pau II. No s'expressa en termes cartesianes, sinó per mitjà de cercles concèntrics: dona

molta llibertat. En aquest article deia que la gent està contenta per la trobada amb els líders de les altres esglésies cristianes, però el que ningú no comenta a la cúria romana és que una tarda, només, al capvespre, Joan Pau II va marxar al Llac de Tiberiades, s'hi agenollà, on va tenir lloc la institució del primat, i va escoltar una veu que li deia: «Has de modificar l'exercici del primat». Això ho vaig escriure llavors. Amb Joan Pau II he sintonitzat perquè el vaig conèixer al Consell de Laics, del qual n'era membre sent cardenal de Cracòvia. Després, quan vaig escoltar a Sant Pere l'«Habemus Papam, Carolo Wojtyla», tingué dos pensaments; el primer: tindrem un pontificat de «maons» doctrinals, i el segon: no contactarà amb la gent.

En el primer pensament vaig encertar i en el segon no, em vaig equivocar de cap a peus. Amb Joan Pau II he tingut una gran sinceritat. Un dia li vaig fer referència a allò que he esmentat de l'exercici del primat. Ell em va dir: «gli ortodoxi diranno que questo del primato é un abuso...». I el vaig contestar: «Sant Pare, després de tants segles, la quantitat de pols que s'ha col·locat a la càtedra de Pere!». Vaig pensar que podia aixecar-me i dir-li adéu, però el Papa em va dir: «Sí, s'haurà de fer un estudi històric, un estudi teològic, i haurem d'extreure'n conseqüències».

Una vegada que jo estava amb el cardenal Ratzinger i amb un expert de la Doctrina de la Fe, en sortir d'un esmorzar, l'expert em va dir: «Monsenyor Torrella, vostè avui ha anat més enllà del que es pot anar». Vaig contestar-li: «Perdoni; quan el Papa em pregunta, jo dic el que penso». Jo li havia dit al Papa en referència a allò que esmenta el Concili Vaticà II de «amb» Pere i «sota» Pere: «Jo veig molt sovint el "sub", però no veig el "cum"».

La religiositat a Espanya

Finalment, Mons. Torrella manifesta com veu la situació religiosa espanyola, concretament sobre el precepte dominical.

—A Espanya la gent mai no ha anat a missa. Miri: jo vaig ser a Zamora quan era consiliari de la JOC. Vaig impartir un cursset a 40 sacerdots. Com podia imaginar-me jo que, a Zamora ciutat, els practicants que anaven a missa els diumenges amb prou feines eren el 20%? A Barcelona teníem un 15%, a Madrid un 25%; això, en temps de Franco. I és que Espanya és un país que mai no ha anat a missa. A l'època de la guerra civil, van anar dos sacerdots de Barcelona a Bèlgica i van demanar permís per poder confessar. Els digueren que sí, però els van advertir: «No preguntin als feligresos si han deixat algun diumenge d'anar a missa, perquè això aquí, per als catòlics, és una ofensa. Això no obstant, tots els que venen d'Espanya fan aquesta pregunta».

Ramón Torrella

No habrá Conferencia Episcopal Catalana independiente

Ara ja, fent autocrítica, diria que al concili li han sobrat dues coses: l'excessiu nombre de persones convocades —amb dret a veu i vot eren més de 160, i n'hi hauria hagut prou amb un centenar— i també, en lloc de quatre temes, amb dos n'hi havia prou.

Personalitat de Pau VI i Joan Pau II

A Roma, Mons. Torrella va ser vice-president de quatre organismes vaticans, entre

una volta, torna a repetir... Quan escriu, fa el mateix. Es coneix el que és seu: *Redemptor hominis* és seva, *Dives in misericordia*, també, però hi ha encíclics que no són seves. L'última de l'ecumenisme no és seva. També és un Papa agosarat. Això que ha dit darrerament sobre canviar l'exercici del primat, ho vaig escriure jo fa vuit anys. Cada setmana escric un article per al diari local, que després envio a *Catalunya Cristiana*, i fa set o vuit anys vaig escriure *El sueño del año*. És clar, imaginant un somni hom té

Internacional

Ha mort als 74 anys l'antic arquebisbe de Marsella

Cardenal Coffy, un gran pastor i pensador de l'Església

MARSELLA.— El cardenal Coffy, antic arquebisbe de Marsella, va morir el dia 15 de juliol, a l'edat de 74 anys. La seva reflexió i la seva acció marcaren profundament l'Església de França.

Va morir víctima d'un càncer, a Saint-Zacharie (Var) on s'havia retirat.

Últim plançó d'una família de cinc fills, va néixer el 24 d'octubre de 1920 en un poblet de l'Alta Savoia. Aquest fill de fuster va decidir molt aviat dedicar-se a la missió d'anunciar l'Evangeli. Als 19 anys va entrar al Seminari major d'Annecy. Durant l'ocupació, es veu obligat a suspendre els seus estudis. Va ser ordenat el 28 d'oc-

tubre de 1944 a Annecy.

Molt aviat també, es perfila la passió de Robert Coffy per la teologia: estudis a la Universitat Catòlica de Lió, doctorat, curs de dogmàtica al Seminari d'Annecy, del qual n'esdevé superior l'any 1952. Marcat pel P. de Lubac, aquest home de convicció no tem la confrontació d'idees: ha llegit Marx i Camús, Freud i Jung, Kierkegaard o Sartre. Pel que fa a l'Església universal,

participà en el Sínode dels bisbes sobre la penitència i la reconciliació del 1982; creat cardenal per Joan Pau II el 1991, ha estat membre de la Congregació per a la Doctrina de la fe i del Consell pontifici per al diàleg interreligiós.

Mons. Coffy, fou home de dossiers i de teories? Certament, no. En cada un dels llocs que va ocupar, va afanyar-se a il·lustrar la definició que donava de si mateix: «Sóc més home de paraula que d'administració.»

Sensible a les esperances dels cristians i atent a les evolucions del món, haurà estat

un precursor en nombrosos camps, acompanyant la comunitat carismàtica del Lleó de Judà, comproment-se en el diàleg interreligiós amb les comunitats jueves i musulmanes.

Aquesta diversitat de compromisos no ha de sorprendre: és el testimoni de la voluntat d'un home, situat al punt més alt de l'Església que sobrepassaria les seves divisions i obriria horitzons. (C.C.)

ÀUSTRIA

La iniciativa ha estat dirigida per un professor de religió

Mig milió de persones signen la petició: «Per una Església del Poble de Déu»

VIENA.— Més de mig milió de persones han signat a Àustria la petició «Per una Església del Poble de Déu». Els resultats de l'aplegament de signatures han estat presentats a Viena en una conferència de premsa. Aquesta iniciativa és una primera reacció col·lectiva després de les acusacions contra el cardenal Groër.

La iniciativa ha obtingut especialment un gran ressò a les diòcesis de Sankt Pöhten, Innsbruck i Feldkirch, dirigides per bisbes força discutits. Segons Mons. Christoph Schönborn, arquebisbe coadjutor de Viena, aquests resultats —que ell no esperava— mostra almenys que malgrat les

turbulències, l'Església és present al cor de molts austríacs.

Els no-catòlics, però també gent de països estrangers també han aportat el seu suport a aquesta tesi per la qual les dones han estat sensiblement més motivades que els homes, segons revelen els inicis.

Cal, evidentment, prendre's seriosament aquesta iniciativa, ha dit Mons. Schönborn. Segons l'arquebisbe coadjutor de Viena, cal contemplar l'aspecte positiu que mostra el fet que molta gent s'interessa per la vida de l'Església. El president de la Conferència episcopal, Mons. Johann Weber, de Graz, es reunirà amb els promotors de la iniciativa abans de prendre una posició. «Hem de discutir obertament quin tipus de reforma hi ha rere aquesta tesi», afegeix Mons. Schönborn. «El diàleg permetrà veure si aquest concepte correspon a la reforma de l'Església del se-

gle XX elaborada pel Concili Vaticà II.» El promotor d'aquesta convocatòria és Thomas Planckensteinner, de 39 anys, casat i amb quatre fills, que es defineix a si mateix com «tot el que es vulgui, excepte un revolucionari».

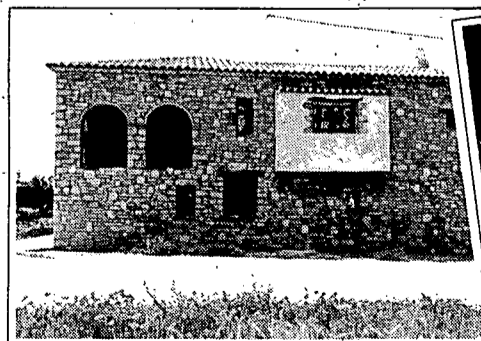
Les peticions que es fan en el document són: eliminació del celibat sacerdotal, dret de presència i de vot de la dona en tots els consells eclesials, i veu de les comunitats parroquials en el nomenament de bisbe; eliminació de la condemna dels mitjans anticonceptius; perdó per tots els qui volen «començar una nova vida» (sá-

cerdots casats) i readmissió dels divorciats als sagraments. Gran part d'aquests punts entren en conflicte amb la normativa eclesial.

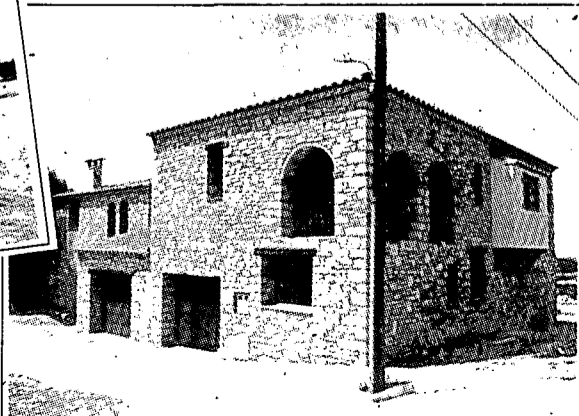
Els bisbes volen dialogar i per això pensen crear una comissió i realitzar un encontre amb els promotors de la iniciativa. Diàleg que no vol dir «negociació» i sí il·luminació doctrinal.

Mons. Kurt Krenn, bisbe de Sankt Pöhten, recordà per la seva banda que «la democràcia no engendra la veritat». Segons ell, la gent que pretén reemplaçar la veritat i la voluntat de Déu per la democràcia han de ser especialment prudents per tal de no repetir els errors de la història. Mons. Krenn no va dubtar fa poc a comparar la petició «Per una Església del poble de Déu» amb el vot popular de 1938 que va consagrar l'annexió d'Àustria a l'Alemanya nazi de Hitler. (APIC)

CASES RURALS

Pla de l'Església

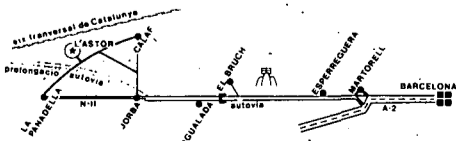

INFORMACIÓ
I VENDA

EL ASTOR
2000 S.L.

Tel. 869 90 05
744 40 27

a 1 hora de Barcelona

Una visió des de la diòcesi de Solsona sobre el desmembrament del Bisbat de Lleida

Solsona

Trons a Ponent: tindrem temporal?

SOLSONA.— Això que escrivim avui voldria ser una clara afirmació personal, reforçada per unes afirmacions —molt equilibrades— del nostre bisbe Antoni i unes altres —de justificament alarmades— de la bona gent —capellans i feligresos— de l'arxiprestat del Pla d'Urgell; aquests, podríem dir que «per al·lusions».

Lluís Badia i Torras

Fa unes setmanes, justament coincidint amb la joiosa culminació del Concili català, va saltar a la premsa la declaració del nunci que la Santa Seu havia determinat la separació dels territoris del bisbat de Lleida anomenats de la Franja de Ponent, per passar-los al de Barbastro. Sembla que en dues etapes. En comunicar-ho, es va atribuir al bisbe de Lleida que apuntés la possibilitat d'una possible segregació dels arxiprestats de Balaguer (d'Urgell) i de Mollerussa (de la nostra diòcesi solsonina) per tal de «compensar» la de Lleida de la pèrdua ocasionada per la separació de les terres aragoneses.

Com era d'esperar, si desafortunada és la segregació de

les parròquies ancestralment lleidatanes (sobretot les de parla catalana i que les artificials «províncies» van separar de Catalunya) també com a desafortunades, si més no, van ser rebudes aquestes paraules que els periodistes atribüen al Dr. Ramon Malla. En el fons, quan es produeixen trasbalsos com aquests, creiem que cal molta calma i molt de diàleg intern entre els bisbes afectats i encara molt de temps de consulta a la base (sacerdots i sobretot fidels) per tal de poder discernir «què diu l'Esperit», ara que la frase ha fet fortuna a l'Església catalana.

Nosaltres hem volgut, per començar, saber què pensen sobre aquestes qüestions al capdamunt i al capdavant de la nostra diòcesi: el bisbe de Solsona Antoni Deig i la bona gent del Pla d'Urgell.

Declaracions del Bisbe: «El fet cultural s'havia de respectar»

—Sr. bisbe Antoni, aquestes darreres setmanes ha saltat a la premsa la notícia de la separació d'una part de les parròquies del bisbat de Lleida per a passar-les al de Barbastro (d'ara en endavant, de Barbastro-Montsó). Encara que sigui a títol personal, vostè què en pensa?

—Doncs jo en penso que hauria estat millor respectar la diferent cultura d'aquelles comarques que anomenem la Franja de Po-

nent. Si el nostre Sant Pare, Joan Pau II, ha escrit que «la llengua és la forja de la nació» crec que el fet cultural s'havia de respectar, fins i tot prescindint dels límits civils, que no haurien de tenir gran cosa a veure amb les demarcacions o estructures eclesiàstiques.

—Sembla que el Decret de la Santa Seu preveu una possible «reestructuració» del bisbat de Lleida. Com ho veu vostè això, especialment pel que fa als territoris diocesans solsonins?

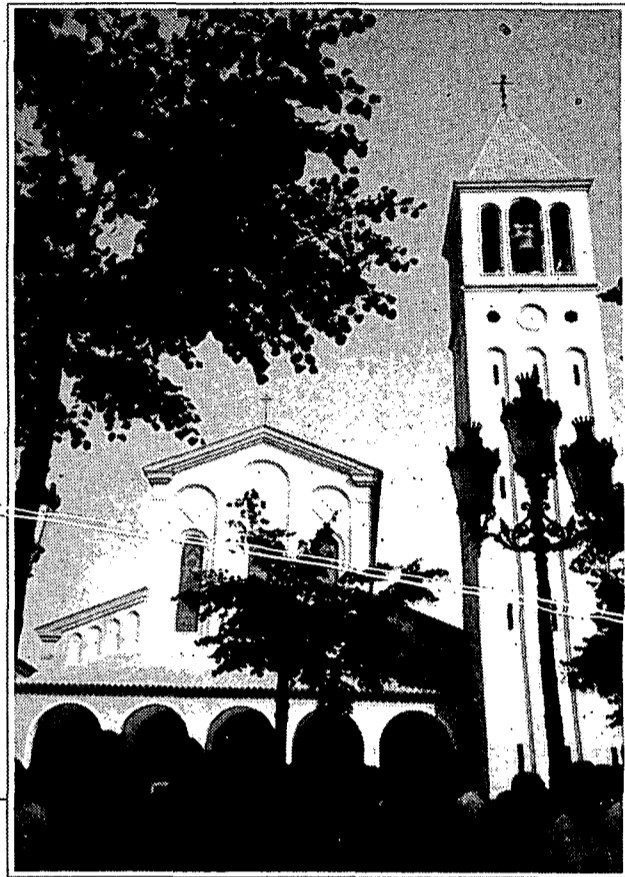
—El Decret de la Santa Seu encara no ha arribat. Només se sap això del canvi de límits per la comunicació que n'ha fet el Sr. nunci. I que, certament, ja val. Jo, des de bon principi, opino, i crec que és el millor, no tocar res més, i, si no hi ha més remei que acceptar el que diu el Decret, que ens deixin tranquils sense cap més canvi. La diòcesi de Lleida, deixada tota la Franja de Ponent, encara quedarà gairebé amb el doble d'habitants que té la nostra diòcesi de

Solsona. I, per tant, amb tota la necessària identitat per servir pastoralment la porció de Poble de Déu que té encomanada.

—Podria tot això desencadenar una reestructuració de tots els bisbats de Catalunya?

—Es pot anar vers una reestructuració de tots els bisbats de Catalunya. No sé si ara és el moment oportú. Ja l'estiu de 1991,

en la conferència que vaig fer a Prada, a la Universitat Catalana d'Estiu, indicava una manera de fer aquesta reestructuració a base de les Comarques en què està dividit el territori de Catalunya, més que no pas per províncies civils o per alguna altra forma. És una opinió respectable, al meu entendre. Però, la Santa Seu té la paraula.

L'arxiprestat del Pla d'Urgell té 20.853 habitants i 15 sacerdots

Els solsonins es troben a gust en la seva diòcesi

Del bisbat solsoní (tenint en compte la situació geogràfica, ja que al capdamunt hi tenim l'arxiprestat de Bagà-La Pobla) hi ha el del Pla d'Urgell amb capital a Mollerussa. Actualment, l'arxiprestat d'aquesta demarcació és Mn. Joan Gassó, rector de Miralcamp. El full parroquial de Mollerussa del 25 de juny d'enguany, va publicar una pàgina editorial que es titulava: *Anar a Lleida? No, gràcies*, on es destacava que:

«Fa quatre-cents anys que Mollerussa, procedent del bisbat de Vic, conjuntament amb les altres parròquies desmembrades de Vic i d'Urgell, formem la família diocesana solsonina. Ens hi trobem bé, ens hi sentim en família; per a nosaltres és un honor ser del bisbat més petit i més jove de Catalunya.»

I acabava amb un rotund «per tant ens reafirmem en: *Anar a Lleida? No, gràcies.*»

En la seva carta en què m'envjava aquest full, l'arxiprest Mn. Joan Gassó em deia: «Poca cosa hi puc afegir. Els capellans estem totalment d'acord amb el que he escrit. Jo potser hi afegiria que la gent dels nostres pobles també pensen igual. En sortir de la missa a Sidamon (la parròquia que limita amb una altra del bisbat de Lleida) m'esperaven per a parlar de la benedicció de sant Cristòfol. Així els ho havia demanat. Però el que els interessava era «si ens feien anar a Lleida». Els he fet una mica d'explicació. Però ells han dit unànimement: «Els qui han de decidir si s'ha d'anar a Lleida o no som nosaltres. Ni la Conferència Episcopal Espanyola ni ningú... Que ens ho preguntin a nosaltres i nosaltres decidirem... Decidirem que estem molt bé a Solsona.»

Anar a remolc dels interessos civils

Fins aquí, la clara opinió del bisbe i dels diocesans solsonins. Aquest corresponsal, però, no pot ni vol estar-se de manifestar també la seva. Crec que la separació de totes les parròquies «oficialment» aragoneses (incloses les de parla catalana i molt vinculades a Lleida fins i tot per altres assumptes no eclesiàstics) ha estat una feina poc mesurada i poc consultada. És possible que si s'hagués consultat «el poble de Déu» no s'hauria fet així, encara que hagués convingut fer alguna reforma d'algunes parròquies. Anar a remolc dels interessos civils (ara que semblava que la separació de l'Església i l'Estat era un fet a casa nostra) ha estat sempre perjudicial per al bé de les ànimes, que hauríem dit anys enrere.

Almenys, si s'ha pres una decisió no pas massa afortunada (m'agradaria saber com arriben les notícies de Catalunya al Vaticà) que no s'espantin més coses. Per favor que, com diu el bisbe Antoni, «no toquin res més» i que cada bisbat de Catalunya miri (com generalment solen fer) de «servir pastoralment la porció del Poble de Déu que té encomanada».

Qui sap si, ben entrat el segle XXI, amb serenitat i celebrats ja dos o tres Concilis catalans més, es veurà més clara la cosa i els catòlics catalans (bisbes, sacerdots, religiosos i religioses i laics i laiques) podran demanar i la Santa Seu autoritzar una reestructuració de tots els bisbats de Catalunya.

Deixeu-me acabar amb la meua salutació més cordial als germans del bisbat de Lleida, bo i lamentant-me, personalment, que no se'ls hagi tractat millor.

SIGNUM®

Treu el millor rà a les campanes!

INGENYERIA PRÒPIA
Tel. (93) 318 19 59 / 821 00 36
Ptge. Madoz, s/n. 08002 BARCELONA

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Hi van assistir diversos representants de les diòcesis catalanes i l'abat de Montserrat

Perpinyà

Consagració episcopal de monsenyor Fort

PERPINYÀ.— A la consagració del bisbe coadjutor de Perpinyà-Elna, monsenyor André Fort, el diumenge 9 de juliol, hi van assistir per part de Catalunya representacions de les diòcesis d'Urgell, Girona i Vic i l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet.

Antoni Mirabet

André Fort, que en els darrers 10 anys ha estat superior del seminari de Paray-le-Monial, va ser consagrat per Jean Chabbert, actual arquebisbe de Perpinyà-Elna i que es jubilarà a començaments del proper any, el van assistir Maurice Gaidon, bisbe de Cahors i president de la Regió Apostòlica de Midi, i Raymund Sèguy, bisbe d'Autun. La cerimònia presentava un caràcter de solemnitat. Feia 70 anys que no es realitzava una ordenació epis-

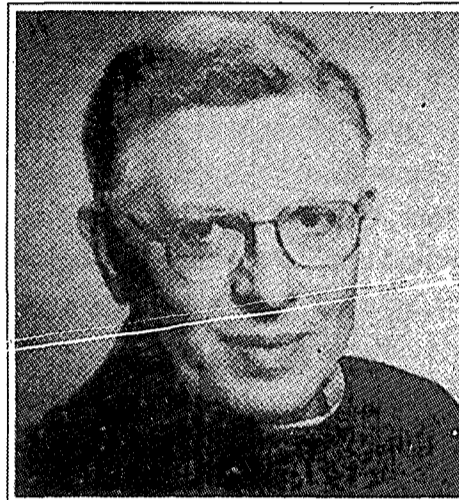
copal a Perpinyà. Es va iniciar a les 4.30 de la tarda amb una admirable participació de fidels i va acabar a les 8 del vespre. Un gran ram estava depositat als peus de l'altar i també hi havia una profusió de senyeres que recordaven l'ancoratge de la diòcesi a terra catalana. Per descomptat, la imatge de la Verge negra de Font-Romeu, a la qual el bisbe Chabbert va consagrar la diòcesi, també va ser-hi present.

Monsenyor Chabbert va exhortar el seu successor, el bisbe Fort, a «l'amistat i la humilitat» i va

recomanar als fidels: «Us el confio. Assistiï-lo, doneu-li suport, no li doneu disgustos. Pregeu per ell». La cerimònia va acabar amb el cant català: Cantem tots la glòria.

Estreta relació entre les diòcesis franceses i catalanes

El caràcter d'una catalanitat comuna és present en la consciència dels bisbes del sud de França i sovint s'expressa mitjançant els contactes i les visites ocasionals. El bisbe d'Urgell, Joan Martí Alanís, en el curs d'una visita al Marroc, va anar a saludar el bisbe de Casablanca, Jean Chabbert, actual arquebisbe de Perpinyà. Dues vegades ambdós bisbes han dialogat en la trobada anual que celebren els

Monsenyor André Fort va ser ordenat bisbe a Perpinyà

d'aquell any, Leon Soulier, bisbe de Pàmies i president de la Regió Pastoral de Tolosa i Albi, va visitar el bisbe Joan a la Seu d'Urgell.

El nou bisbe coadjutor de Perpinyà glossava la relació entre les diòcesis franceses i catalanes i, fent referència a la seva catedral, escrivia: «Tu ets la imatge construïda amb amor en terra catalana». Són les petjades ben visibles d'una consciència comuna de catalanitat i d'Església.

preveres de la Cerdanya francesa i catalana: el 1993 a Font Romeu i posteriorment a Tartera. Ambdues personalitats darrerament es van saludar a la cloenda del Concili Provincial Tarraconense a Tarragona. Anteriorment, segons va informar *Catalunya Cristiana* (13.X.85), el 18 de setembre

Tortosa

Inauguració d'un orgue electrònic a la parròquia de Corbera

C.C.

CORBERA D'EBRE.—

Va ser un dia molt especial per al poble quan amb gran solemnitat a l'església parroquial es va inaugurar un nou orgue electrònic. El seu rector, Mn. Josep Fontanet, assistit per dos diaques que havien estat alumnes seus al seminari, va destacar el desprendiment de la gent de Corbera i de les seves institucions. Cal remarcar la bellíssima interpretació que l'organista Josep Julià i el cor parroquial, dirigit per Santiago Clua, va fer de la *Missa de Pius X*.

Claret

Editorial Claret • Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. (93) 301 08 87 • Fax (93) 317 48 30

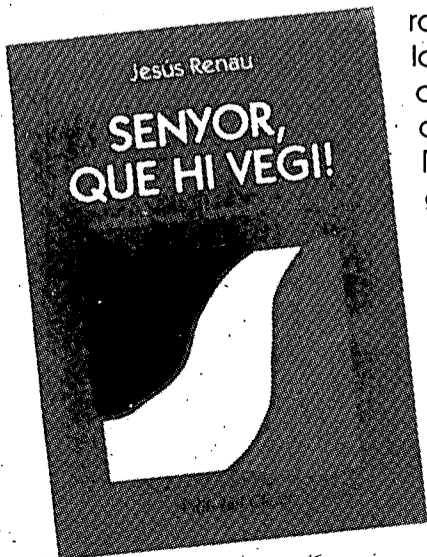
Jesús Renau

SENYOR, QUE HI VEGI!

Aquest fet que en diem conversió, i que molts cops és un procés llarg i complicat, situa la vida d'una persona en una dinàmica que és com una aventura cap al desconegut, crítica del passat, i que l'obre a una misteriosa expectativa.

La conversió trenca tots els esquemes pre-establerts i se situa entre les realitats immensurables i que sovint, a la llarga, resulten les definitives. Amb aquest llibre, Jesús Renau vol oferir una guia que ajuda a obrir el camí de la conversió enmig dels molts condicionants de tipus sociològic, mental, cultural i psicològic.

Els Daus 150
96 pàgs.
PVP: 750 ptes.

Nova postulante a les monges agustines

J. Blanc i Bahima

SAN MATEO.— Recentment, en el convent de les monges agustines ha entrat una nova postulante, María Ángeles, que, com a data curiosa, va confirmar-se el mateix dia que va entrar a formar part de la comunitat. La celebració va ser senzill i emotiva. A partir d'ara, aquesta noia compartirà la seva vida amb una novícia, diverses monges joves, algunes de mitjana edat i altres grans que han celebrat les seves Noces d'Or de professes.

Si voleu aportar diners per enviar un comboi mèdic a Bòsnia-Herzegovina ingresseu-los a: **ajudem el poble de Bòsnia**

2100 0679 11 0200461358

Caixa de Pensions de Barcelona. "La Caixa"

Col·laboren:
JUSTICIA I PAU. ACCIÓ SOLIDÀRIA PELS POBLES.
Acció Solidària pels pobles. CIEMEN.
Pau Claris, 106, 1° 1^a, 08009 Barcelona.
Tel. 302 01 44 Fax: 412 08 90

Tarragona

Ajuda de la Unió Europea per a la Catedral

Joan Boronat

TARRAGONA.— La Catedral de Tarragona rebrà un ajut econòmic per part de la Unió Europea, quantitat que s'invertirà en la conservació d'aquest temple singular, després que la Comissió Europea aprovés el projecte presentat per l'Arquebisbat de Tarragona.

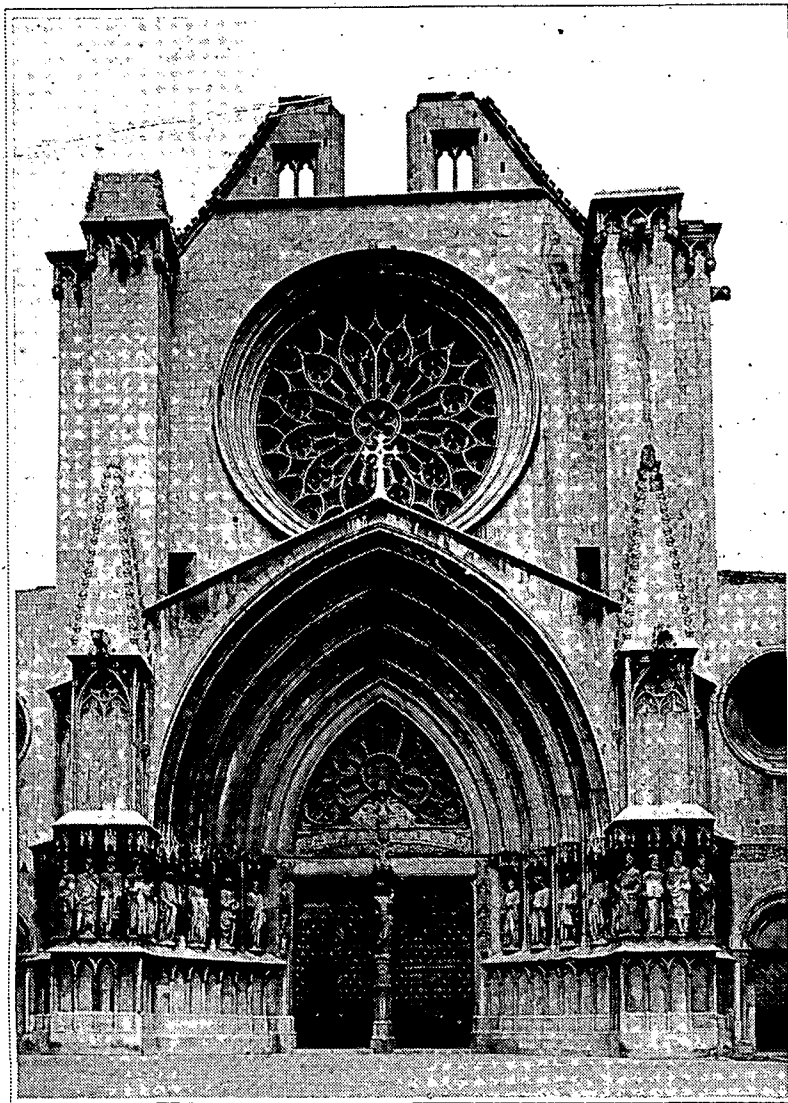
Cal remarcar que la prioritat escollida l'any 1995 dins el Programa de Conservació del Patrimoni Arquitectònic Europeu era els monuments religiosos, concretant-se en edificis on es manifesta una activitat religiosa i alhora il·lustren valors religiosos, històrics, arquitectònics, artístics i socials remarcables en l'àmbit europeu.

Dada significativa constitueix el fet que la Comissió Europea només ha aprovat cent plans d'un total de 2.004 sol·licituds presentades. Dels cent projectes escollits, vuit són de l'Estat espanyol, dos dels quals corresponen a Catalunya: el projecte de la Catedral de Tarragona i de la Cripta de la Colònia Güell, de Santa Coloma de Cervelló.

Fonts de l'Arquebisbat de Tarragona han declarat que «encara no tenim confirmada la subvenció ni la quantitat de l'ajuda, normalment aquestes subvencions cobreixen un 25% del cost del projecte i el que nosaltres vam presentar era d'uns 100 milions». El projecte presentat per l'Arquebisbat de Tarragona contempla la primera fase de restauració del capítol catedralici i inclou un projecte global de conservació de façanes i parets interiors, començant per la part oriental de l'edifici.

Restauració integral

A hores d'ara l'Arquebisbat de Tarragona prepara un avantprojecte adreçat a la restauració total de la Catedral, un pla que inclou tractar les parets, façanes, cam-

El projecte contempla una primera fase de restauració del capítol catedralici

panar, l'interior i els detalls arquitectònics de dins del temple. Aquest ambiciós projecte es durà a terme a través de diferents fases, supeditades a la disponibilitat i recursos econòmics per executar-les.

En el moment actual un grup d'especialistes, pertanyents al Centre de Restauració de Sant Cugat, està actuant des del propassat mes de juny, en la restauració de la capella de la Immaculada Concepció, on hi ha un retaule dels més interessants del temple. Els treballs, consistents en evitar l'acció dels tèrmits i la neteja del conjunt, és previst que s'acabin a mitjans d'agost.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Necessitat del sagrament de la reconciliació

Si, d'una banda, tenim un coneixement lúcid, perquè és humil, de les pròpies limitacions morals i, de l'altra, l'exigència d'una resposta a què l'amor de Déu ens emplaça, el contrast sagnant entre l'un i l'altra ens porta a la necessitat d'apropar-nos a l'ideal cristià que, en el nostre llenguatge, s'anomena conversió.

El dia del nostre baptisme —segurament, la data més important de la nostra vida— vam entrar de ple en aquesta aliança d'amor que Déu ens ofereix, formant part del Cos de Crist, que és l'Església, i assolint la condició de fills de Déu, «perquè en som».

El sagrament de la penitència ens és indispensable quan hem trencat aquesta aliança amb un pecat greu; i també ho és per anar aprofundint, tot al llarg de la nostra vida, en la conversió que ens purifica, ens fa créixer en l'amor i ens apropa a Déu.

Condicionaments ambientals negatius

Però passa que la nostra civilització no dóna gaire importància als valors que conculquem amb el pecat: l'oblidat d'un mateix, la capacitat de renúncia, la set de justícia, la capacitat de sacrifici, el pudor i la castedat, la valoració del treball al servei del proïsme i no sols per la rendibilitat, etc. Això fa que el penediment, o bé neix de la pròpia delicadesa de consciència, o bé és inexistent, ja que potser ningú no ens fa adonar d'aquestes negativitats.

Per tot el que hem dit, i per altres raons que avui no analitzem, el sentiment de culpa (i la necessitat conseqüent de confessar-se'n) és pràcticament inexistent; i que consti que aquell és un sentiment positiu i constructiu de la personalitat, quan fa referència a causes reals i és viscut amb sentit de superació esperançadora. A més a més, l'entorn actual ens indueix a prescindir de tot el que vulgui dir enfrontament amb dificultats, esforç personal, plantejaments sobrenaturals, i, per tant, no fa una valoració justa de les nostres faltes. Tot plegat ens aparta del sagrament de la penitència.

Actitud de fills davant d'aquest sagrament

Però, malgrat tot, la nostra consciència cristiana ens empeny a reprendre les relacions amb Déu, quan ens hem oblidat de la nostra condició de fills, i a aprofundir-hi, tot enriquint la nostra vida i donant-li sentit a cada un dels seus instants. La realització sacramental d'aquest impuls vital és el sagrament de la penitència o de la reconciliació. Un sagrament que ens omple de confiança, perquè hi veiem, com en una transparència, el capteniment de fidelitat eterna de Déu envers nosaltres, sempre disposat a reprendre i a aprofundir les seves relacions d'amor de Pare.

El seu és un capteniment cert, perenne, generós, acollidor. I es pot respondre a aquest capteniment en qualsevol moment a fi de recuperar, cadascun de nosaltres, un ritme més freqüent en la nostra confessió individual i una actitud més exigent pel que fa a la preparació per al perdó sacramental.

GESTIÓ

COMPRA - VENDA

VALORACIONS

TRANSACCIONS

IMMOBILIÀRIES

ASSESSORS DE CONFIANÇA

EUROBASE - 3
BALMES Nº 152, TEL. 415 57 33

IMMOBILIÀRIA

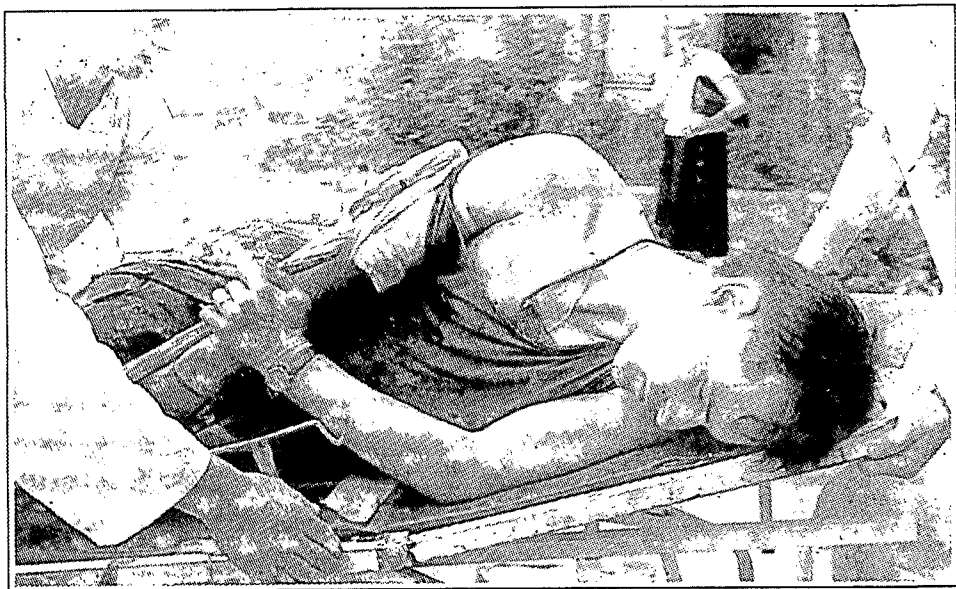
Tortosa

Celebració del V Centenari de les Monges Mínimes

J. Blanc i Bahima

MÓRA D'EBRE.— La capital del Baix Ebre ha commemorat el naixement d'aquestes contemplatives fundades per Sant Francisc de Paula a Andújar (Jaen) en 1495. De fet, però, la venerable sor Filomena Ferrer, nascuda a la capital de la Ribera i des del convent de Valls, va inspirar i gestionar en esperit el convent de Móra d'Ebre.

El bisbe de Tortosa va presidir l'Eucaristia, que va estar animada pel cor parroquial, i va exaltar la vida esponsalícia d'aquestes monges amb carisma de mínimes i de gran austeritat evangèlica. En acabar la missa es va descobrir una placa a la plaça del convent amb el nom de la venerable sor Filomena.

Un soldat bosnià ferit en un atac artiller dels serbis és portat a l'Hospital de Sarajevo

Soldats israelians evaquen els ferits en l'atemptat dut a terme per un kamikaze suïcida d'Hamàs que causà sis morts i nombrosos ferits

Oriol Camps

Genocidi

A la vista de tothom, gairebé amb el beneplàcit de les Nacions Unides, els serbis continuen avançant per terres bosnianes, i després de Srebrenica han pres Zepa, i veurem en els propers dies vers on es dirigiran les tropes comandades pel general Mladic. Ja no hi ha cap mena de dubte d'on venen els trets, volem dir qui porta la direcció general de tot el conflicte. Des de Belgrad han anat movent els fils, i tot va dirigit al somni de la gran Sèrbia que, si no s'hi posa fre, estan ben a prop d'aconseguir.

És inexplicable que al cap de cinquanta anys del gran genocidi practicat pels nazis contra els jueus d'Alemanya, ara es permeti o es contempli impassiblement com els serbis amb la seva neteja ètnica, practicada amb assassinats massius d'homes i violacions de dones, van ocupant terres que no els pertanyen. Per què, hom es pregunta, s'ha mantingut l'embarg d'armes a Bòsnia, deixant-la amb uns mitjans defensius mínims, després que la República de Bòsnia va ser reconeguda per l'alt organisme internacional? És que han aplicat el vell concepte de «conflicte interior», com feren l'any 1936 amb la guerra civil espanyola, i que guanyi el més espavilat tant si té raó com si no? Només pel fet de les primeres accions genocides dutes a terme pels serbis als primers temps del conflicte, ja s'haurien hagut de prendre mesures per tallar-les

definitivament. Què en treuran els supervivents de Bòsnia que el Tribunal de l'Haia hagi condemnat per crims contra la humanitat al líder Karadzic i al seu general Mladic? Aquesta condemna sona una mica a befa, i el resultat final possiblement serà la vergonya de la Unió Europea, dels Estats Units, de l'ONU i de la NATO, que s'han mostrat absolutament incapaços d'una solució honorable. I de la qüestió tampoc no se'n salva la nova Rússia que, malgrat els seus problemes interiors, no s'ha abstingut d'afavorir tant com li ha estat possible els seus amics serbis.

Les últimes notícies ens diuen que des d'ara l'atac de les Forces d'Intervenció Ràpida podrà ser disposat pel comandament general dels «cascos blaus» desplaçats als Balcans... Ja veurem què passa!

Terrorisme a França

Quatre morts i més de seixanta ferits ha estat el balanç de l'explosió d'una bomba terrorista al metro de París, a l'estació de Saint Michel, en ple Barri Llatí, i prop de Notre Dame. Tot l'aparell de la policia

francesa s'ha posat en marxa per descobrir els autors de l'atemptat. La policia, en el primer moment, encaminà les seves investigacions vers el terrorisme islàmic, però immediatament sorgiren altres possibilitats, i no es descarta que sigui un grup terrorista serbi descontent per les manifestacions del president Chirac sobre el conflicte dels Balcans. La hipòtesi de

l'autoria islàmica descansa en l'amenaça contra França feta pel Grup Islàmic Armat, algerià, que va manifestar el seu interès per portar el seu conflicte a territori francès. Per altra banda s'han rebut avisos de bombes col·locades a diversos punts de París, cosa que dificulta l'acció policial i desorienta les investigacions.

I... terrorisme a Palestina

Els islamistes d'Hamàs han dut a terme un nou atemptat que ha causat sis morts i nombrosos ferits en l'explotar un artefacte que duia a sobre un terrorista suïcida. L'acció, com totes, és per obstaculitzar el procés de pau. Amb aquest atemptat ja són cinc els atacs mortífers perpetrats a Israel pels integristes palestins d'Hamàs i Jihad Islàmica: el 6 d'abril de 1994 un palestí llança un cotxe-bomba contra un autobús, amb el resultat de vuit israelians morts i 44 ferits. El 13 d'abril de 1994 una bomba a l'estació d'Hadera, a 45 km. al nord de Tel Aviv, fa cinc morts i 30 ferits; el 19 d'octubre de 1994, una bomba a un autobús de Tel Aviv mata 21 persones i en fereix 47; el 22 de gener de 1995 dos kamikazes de Jihad Islàmica causen la mort de 21 israelians, 20 d'ells soldats, i fereixen altres 65 persones...

Evidentment, els fanàtics no volen la pau. I diem fanàtics perquè no tenen altre nom.

Un soldat britànic de les Forpronu, comprova la seva arma damunt d'un carro blindat

El procés de pau hebreo-palestí, una successió d'obstacles

Miquel Àngel Codina

Israel va patir la setmana passada una nova massacre suïcida —la cinquena perpetrada per integristes palestins des dels acords sobre l'autonomia palestina signats el 13 de setembre de 1993— quan una bomba va destruir un autobús de línia tot just quan creuava un concorregut punt de Ramat Gan, una ciutat residencial als afores de Tel Aviv. L'atemptat, reivindicat per un interlocutor anònim del Moviment de Resistència Islàmica (Hamàs) a l'emissora de ràdio La Veu d'Israel, va cobrar-se la vida de sis persones —una de les quals va ser el terrorista suïcida— i va deixar-ne 33 de ferides, tres de les quals en estat molt greu. Feia sis mesos

que no es produïa un atemptat, dins el territori de l'Estat hebreu, d'aquestes dimensions. Sabotejar el procés de pau que duen a terme Israel i l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) és l'objectiu fonamental d'aquests sagnants actes terroristes.

El primer ministre israelià, Yitzhak Rabin, va condemnar l'atac i va afirmar que aquesta esborronadora acció «no aconseguirà el seu objectiu polític: que s'interrompin les negociacions entre Israel i els palestins en un moment decisiu». I va afegir: «la finalitat d'Hamàs i la Jihad Islàmica és reduir el suport a la pau de l'opinió pública hebrea». Rabin ordenà la immediata però temporal suspensió de les negociacions sobre l'extensió de l'autonomia

palestina a la Cisjordània i el tancament dels territoris palestins. L'oposició israeliana va manifestar recentment en el Parlament (Knesset) que és impossible negociar amb Iàsser Arafat, president de l'ANP, mentre continuïn els atemptats, i va acusar el govern de ser insensible davant el sentiment col·lectiu del poble.

Arafat va trucar per telèfon a Rabin per expressar-li el seu condol per les víctimes i condemnar el brutal atac terrorista. El replègament israelià a la Cisjordània, el traspàs de poders, l'alliberament de presos i els primers comicis palestins són alguns dels episodis del procés de pau hebreo-palestí que s'han vist postergats. Els terroristes fonamentalistes així ho han volgut.

Cinema

Flamenco

Director: Carlos Saura. **Intèrprets:** Paco de Lucía, Manolo Sanlúcar, Joaquín Cortés, José Menese, Remedios Amaya, Aurora Vargas.

J.M. Martín

(Aceptensa)

Una estació de tren buida, uns panells, els fascinants jocs de llums, contrallums i ombres de la fotografia de Vittorio Storaro, un centenar de grans artistes que treuen a la llum els seus sentiments més íntims, un so puríssim i una càmera àgil i curiosa... Aquests són els ingredients d'aquesta singular *exposició filmica* —per anomenar-la d'alguna manera— amb la que Carlos Saura ha intentat agafar, sense didactismes ni retòriques buides, l'ànima del flamenc en totes les seves facetes: música, cant i ball.

El veterà cineasta espanyol ja s'havia aproximat al món del flamenc a *Bodas de sangre*, *Carmen* i *Sevillanas*. Però ara porta la seva anàlisi molt més lluny. Ha pretès arribar a l'essència dels principals *palos* o modalitats d'aquest art ancestral i eclèctic. De manera que ha reduït i estilitzat al màxim l'artifici cinematogràfic, per no entorpir amb ell la plena expressivitat i puresa dels artistes, objectiu primordial de la seva càmera.

A la pel·lícula no hi ha argument, sinó arguments: els que dona cada artista amb la seva actuació. I tant els decorats —d'una abstracció molt simple— com la il·luminació —més rica en simbolismes naturalistes— busquen sobretot crear el millor espai escènic i plàstic per a cada artista, segons les seves pròpies singularitats. A això només s'afegeix un ordre d'exposició dels vint retaules i un muntatge molt variat —a estones estàtic, d'altres amb més càrrega dramàtica—, que subratllen el caràcter ritual del flamenc.

No hi ha més. Però amb això Saura aconsegueix els objectius d'aquest singular assaig filmic —necessàriament parcial i discutible— en el qual es despulla al flamenc de tots els seus tòpics granadures i fanalets. Penso que fins i tot el profà li costarà contenir l'emoció en aquests cinc o sis instants màgics —el crit inicial de la Paquera de Jérez, el doble martinet d'Agujeta i Moneo, la petenera de José Menese, l'esborronador mà a mà entre Farruco i el seu nét Farruquito, la preciosa nadala coral...— en què la pel·lícula aconsegueix copsar en les seves imatges palpitants bocins de vida i d'Art, amb majúscula.

Crònica televisiva

El protagonisme femení a la història

Miquel Angel Codina

Actualment s'acostuma investigar, estudiar i debatre el protagonisme de la dona i el seu paper als llibres d'història escolars, peça fonamental per a la formació dels infants i joves. Aquests manuals educatius han estat sempre caracteritzats per l'anomenat androcentrisme, és a dir, per la preponderància abusiva de noms masculins, deixant els personatges femenins a les fosques, com si les dones no hi participessin ni formessin part de la història. Una greu injustícia que ara, tot just a les acaballes del segle XX, cal posar-hi remei.

Mujeres en la historia és el títol d'una sèrie documental de producció pròpia que glossa la figura de nou dones rellevants de la història d'Espanya. Podem veure els seus capítols, d'una hora de durada, al segon canal de Televisió Espanyola, els dimarts al vespre. Setmana rera setmana, la sèrie apropa al telespectador la semblança biogràfica d'una d'aquestes dones i el moment històric que van viure. Tot i que algunes són gairebé desconegudes avui dia per la majoria de la gent, la seva influència va ser notable en el seu temps atès que amb les seves obres i actituds protagonitzaren transcendents episodis de la vida espanyola.

María Teresa Álvarez, directora, guionista i presentadora de la sèrie —que compta amb la col·laboració de prestigiosos historiadors— ha seleccionat nou personatges femenins, des del segle XII fins al segle XIX: Elionor Plantegenet, filla d'Elionor d'Aquitània, germana de Ricard I d'Anglaterra, dit *Cor de Lleó*, i reina de Castella pel seu matrimoni amb Alfons VIII; Maria de Molina, tres cops reina de Castella; Joana la Beltraneja, filla d'Enric IV i, per a molts, la legítima reina de Castella en temps d'Isabel la Catòlica; Maria Pacheco, que va defensar a ultrança el moviment comuner; Joana d'Àustria, infanta d'Espanya, princesa de Portugal i única dona jesuïta de la Companyia de Jesús; sor Maria d'Àgreda, assessora personal de Felip V; Maria de Zayas, escriptora del segle d'or espanyol; Isabel Farnesio, segona esposa del rei Felip V, i Concepció Arenal, escriptora, sociòloga i penalista. La memòria, recuperada, de dones il·lustres de la història d'Espanya.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.20 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació de la Coral Mare de Déu del Portal dels Prats de Rei (Anoia, bisbat de Vic), sota la direcció de Mercè Carbonell; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

CANAL 33

Signes dels temps: No hi ha programa fins al setembre.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Creure avui: No hi ha programa fins al setembre.

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Diàleg d'Església.*

22.30 *Vida sana.*

23.00 *Panoràmia de cinema.*

00.00 *Sons i ressons.*

Dimarts

22.05 *Versió original.*

22.30 *Perfil.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimecres

22.05 *Els veïns de l'escala.*

22.30 *Converses amb la ciència.*

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

22.05 *De persona a persona.*

22.30 *Temps de Paraula.*

23.00 *La família per dins i per fora.*

00.00 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

22.30 *Calaix de sastre.*

23.00 *Mots encreuats.*

00.05 *Swingeneris:* Selecció de música «swing» presentada de manera poc convencional.

Dissabte

23.00 *Paraules d'amor.*

00.00 *Estels de colors.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

20.05 *Contemporània.*

20.30 *Cant Gregorià.*

21.05 *Música del Nou Món.*

21.55 *Raons per viure.*

22.05 *Mosaic.*

23.00 *Amb molt de gust.*

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Magnificat primi toni*, de Gombert; *Requiem Canticles*, de Stravinski; *Missa brevis KV 65*, de Mozart.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linternà de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Mn. Carles Giol i Bayona, missioner durant quinze anys a Rwanda i delegat diocesà de missions del Bisbat de Vic; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 104.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Teirasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espuga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albaredà 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiari.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Ondà Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Fer el ploricó

—Mare, vull deu pessetes.
 —Sí, home! Com que les regalen te'n donaré un bon grapat.
 —Jo vull deu pessetes.
 —Vull, vull, vull... No saps demanar les coses més bé?
 —Dóna'm deu pessetes, si et plau. Va, dona.
 —I, si no és molt demanar, es pot saber per a què les vols deu pessetes? És que has de pagar la factura de l'escola, del gas, de l'electricitat, o anar a comprar queviures a la tenda de la Sra. Pepita?
 —Em vull comprar un xiclet dels que s'inflen.
 —Mira, el noi, ara se'ns tornà manxàire i mastegatxes. Si tens ganes de bufar, et donaré una paperina vella i pots fer-la petar.
 —...
 —Eixerit! No veus que estic molt enfeïnada? No facis el

ploricó que això em posa molt nerviosa.

—Sí, mira, jo vull deu pessetes... em vull comprar un xiclet dels que s'inflen. En Toni l'altre dia en va comprar dos i me'n va donar un. Avui els compraré jo i n'hi donaré un a ell.

—Això està bé, és clar. Però obsequiar a algú amb els diners d'un altre, què vols que et digui...

—...

—Altra vegada fent el ploricó? Mare meva!, per deu pessetes... per comprar un xiclet dels que s'inflen... No n'hi ha per tant, home, no n'hi ha per tant.

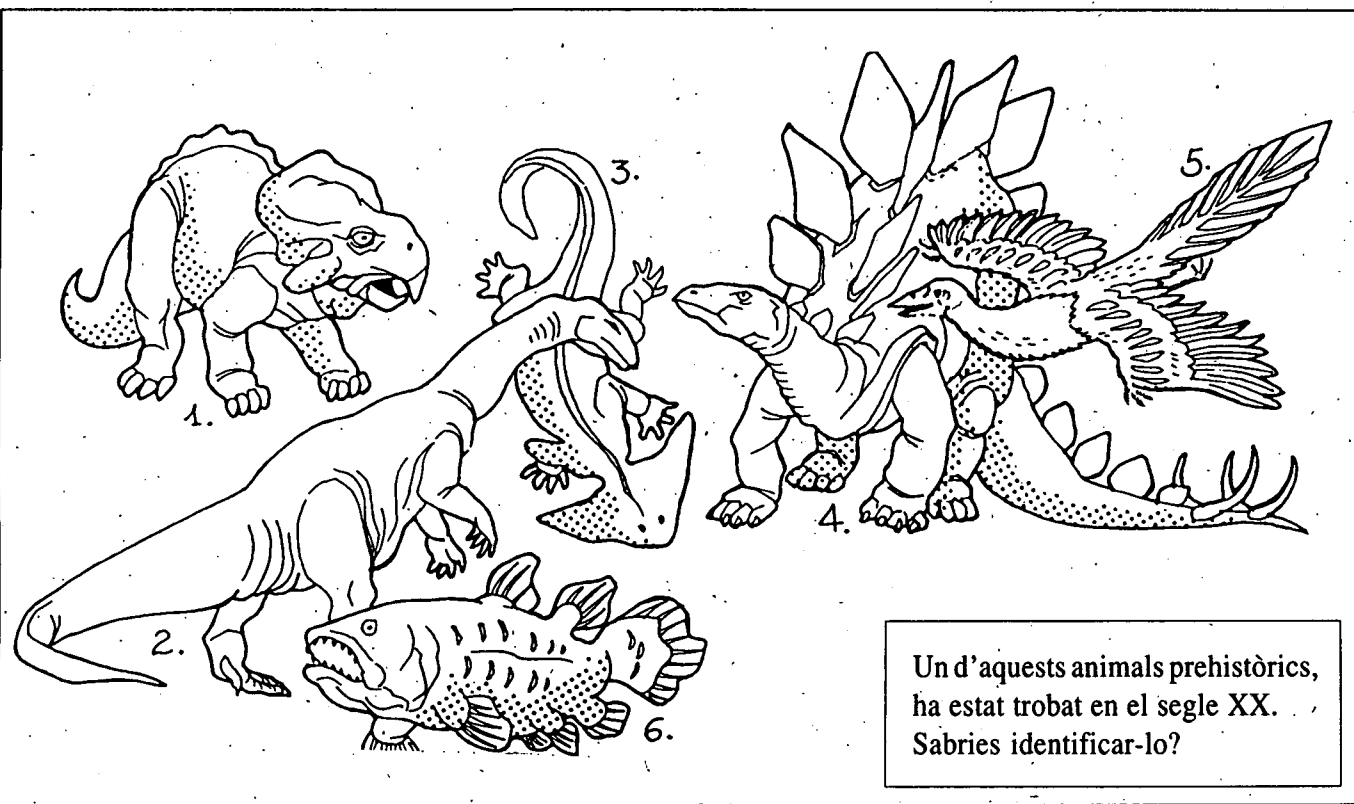
—No, si jo només vull deu pessetes, que n'hi ha per dos xiclets. Això si no s'han apujat.

—Té. Vés, que ja se m'infla el cap.

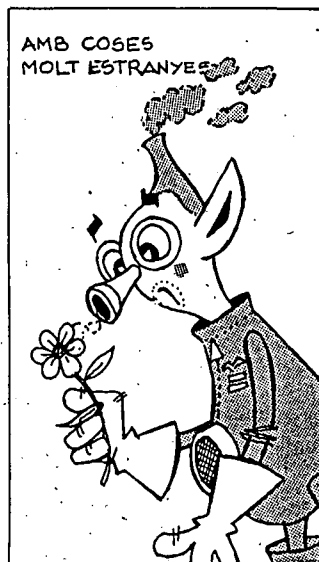
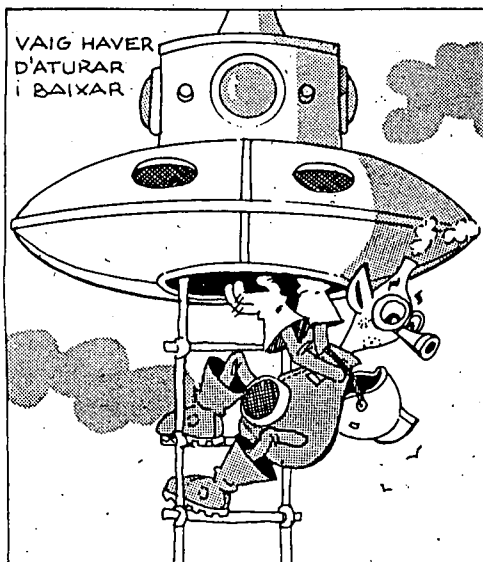
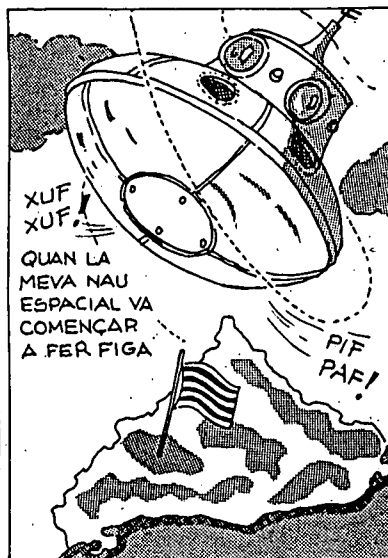
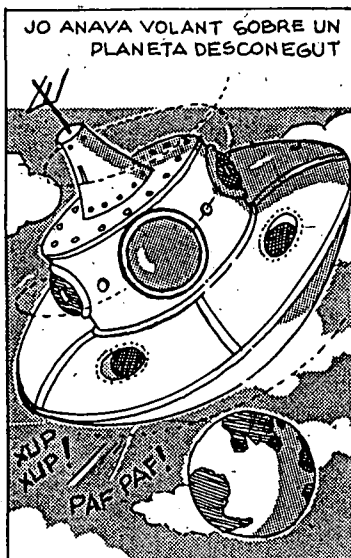
—Mare, potser amb tanta estona ja s'haurà apujat el preu.

—Doncs, fes el ploricó. Veurem si et fan rebaixa.

L'Eixerit

Un d'aquests animals prehistòrics, ha estat trobat en el segle XX. Sabries identificar-lo?

-CONTINUARÀ-

JOAN.

El cap de Sant Sebastià

Vaig pujar al Cap de Sant Sebastià, a Llafranc. Déu meu des de dalt, quin espectacle!

Del mirador estant que hi ha darrera l'Ermita del Sant, es veu tot el roquissam que davalla fins el mar; roquissam abrupte, però ben cobert de vegetació. En algun lloc he llegit que per aquelles roques que formen covetes i racons plens de plantes molt verdes, hi ha raboses que viuen de la gran quantitat de conills que es crien per allí.

A la dreta i als peus mateix del Cap, es veu Llafranc i Calella de Palafrugell. Des de dalt, semblen poblets en miniatura. Les cases, la platja, els boscos, les persones; tot, tot es veu petit, però bonic en conjunt. La visió és panoràmica.

Més enllà encara, hi ha unes roques com illots enmig del mar, que des de baix —Llafranc— eren el límit de la nostra visió del mar que es pot albirar des de terra. I ara, des d'ací dalt, veig encara molt més de mar enllà de les illes.

A l'esquerra, roques i més roques enfilades sobre el mar. Sembla talment que s'hi baralli i que les empenyi cap a terra, amb les onades rebotant contra els esculls que, atrevits, s'endinsen més enllà de la línia que limita la separació entre terra i mar.

I, terra endins, la visió meravellosa de l'Empordà, amb els seus variats tons dels verds de prats i conreus, és un regal per als nostres ulls i un relax per l'esperit... Talment sembla que el temps resti immòbil; ens quedem absorts i voldríem eternitzar aquests moments que, no obstant, s'escaparan fugissers. I demà, seran ja només un record.

Davant de tanta grandiositat i de tanta bellesa, penso en la meua petitesa davant del seu Creador. Les seves obres són un reflex del seu Poder, de la seva Bellesa, de la seva Bondat...

I penso: és possible que s'ocupi de mi?

Possible sí, perquè és poderós. Però val la pena? Sóc tan poca cosa!

Però després penso que en mi alena una ànima, que també és creació seva. I aquesta ànima té molta més importància que tot això que he admirat. Perquè tot això és molt bonic, però està immòbil, estàtic. I jo em moc, i tinc vida i penso. La diferència és immensa.

Jordi Montseny

**Caixa Penedès,
la teva caixa**

Fa gairebé 100 anys escrivíem a mà,
un a un, el nom dels nostres clients.
Amb mirament, professionalitat i bon servei,
hem guanyat la confiança
de milers de persones.
Avui som la tercera caixa catalana.
Perquè les coses han canviat,
però no l'essència.

Caixa Penedès, la teva caixa

Caixa Penedès

afinant

Llindar

Comunicar

Manuel Valls i Serra
director

Els bisbes de Catalunya en la seva última reunió al Brull —la primera després del Concili— han acordat estudiar la viabilitat de la creació d'una xarxa d'emissores radiofòniques diocesanes. És una bona notícia. Perquè en temes de comunicació la nostra Església porta un notable retard. El mateix Concili Tarragonense, tan progressiu en altres temes, es mostrà temerós i resagat en el de la comunicació. És possible que s'interpretés exclusivament en clau de «poder» el fet de comptar amb alguns mitjans propis. És una característica del catolicisme català: la demonització del poder. Aquest fantasma encara es passeja a plaer per la ment de molts, oblidant que la situació actual res no té a veure amb les etapes anteriors a la democràcia.

Una cosa és pretendre el poder en si mateix i recolzar-nos en la concessió de privilegis, a l'empara del Poder polític o econòmic de torn, i una altra molt diferent és dispensar-nos irresponsablement de dotar-nos d'aquells mitjans necessaris per *poder* dur a terme amb una certa eficàcia la nostra missió. I respecte als mitjans de comunicació, o tenim una mica més de coratge, o ens condemnarem al mutisme. Per altra part, existeix una preocupant disfunció, el significat de la qual sol passar desapercbut. Som capaços d'aportar generosament —i amb sentit evangèlic— mitjans econòmics per causes com les de la fam, el Tercer Món, etc., però no donem una pesseta per ajudar a evangelitzar l'entorn més immediat que ens envolta, la nostra comarca, la nostra ciutat, el nostre país. Correm el risc de transformar-nos en una agència humanitària més i ens manca coratge, fantasia i generositat per projectar i proposar iniciatives més específica-

ment d'evangelització. I això també costa diners. Però és que, a més, perquè pugui créixer la generositat per les causes abans esmentades, la nostra Església hauria de ser capaç de dur el missatge al major nombre possible de persones. I com ho farà sense comptar amb els mitjans de comunicació social?

Plantejar en termes disjuntius la presència eclesial als mitjans de comunicació «laics» ja existents en la societat o l'adopció de mitjans de comunicació propis significaria estar plantejant un *fals dilema*. Ambdues coses són necessàries. Respecte a la primera, tanmateix, tampoc podem presumir massa. On és la presència cristiana? És força reduïda i la major part de vegades marginal. I quan no ho és, es deu en molts casos a una connivència ideològica amb els qui retenen el Poder sobre un mitjà determinat. D'aquesta manera, allò que apareix amb freqüència és més aviat una imatge deformada, reduïda, manipulada, o espectacularitzada, de l'Església, i no la seva veritable realitat. Malgrat aquestes difi-

cultats, és necessària una millor utilització d'aquests mitjans ja existents en la societat per part de l'Església. Més encara, no n'hi ha prou amb usar-los merament per difondre el missatge cristià i el magisteri eclesial, sinó que és necessari, sobretot, integrar el mateix missatge en aquesta nova cultura creada per la comunicació moderna, tal com ens recorda en el seu número 37 la *Redemptoris missio*.

Els mitjans de comunicació no poden ser considerats com quelcom diferent o a part de l'evangelització i de la pastoral. Significaria que no coneixem la realitat de l'home d'avui. Aquest està submergit plenament en aquesta cultura de la comunicació. Els mitjans de comunicació ja són una sola cosa amb l'ambient antròpic, on l'home viu i actua cada dia i cada hora. Ignorar els mitjans de comunicació seria ignorar l'home d'avui. Això suposaria un canvi de mentalitat per part nostra. De la mateixa manera que avui és un automatisme usar l'automòbil, l'ascensor o l'ordinador, hauríem de poder dir que és

automàtic que un bisbe, un rector, un consell pastoral —o un Concili!— pensin en la premsa, en la ràdio o en la televisió quan projecten qualsevol iniciativa eclesial o evangelitzadora: i això tant a través dels mitjans de comunicació existents com en la creació de mitjans propis. En una paraula, és necessari que els mitjans de comunicació es converteixin en part integrant de la pastoral i de l'evangelització.

L'Església ha de comptar, sense cap dubte, amb mitjans propis, encara que siguin modestos. I a Catalunya, la nostra Església ha de potenciar els que ja existeixen. Perquè en aquest camp estem molt per sota de la mitjana europea. Per això hauria de projectar-se algun tipus de campanya per tal que els catòlics coneguin i estimin més els mitjans de comunicació eclesials, se serveixin d'ells i els difonguin. Ens juguem el sentit de la pertinença i, en conseqüència, el de la pròpia identitat. La visió que ofereixen els mitjans és en general una visió radicalment immanent de l'existència. El missatge cristià amb prou feines troba en ells alguna acollida significativa. Unes vegades perquè no sabem parlar el seu llenguatge i aprofitar les ocasions que se'ns brinden. Altres perquè el mercat de les notícies rebutja aquells missatges que semblen massa complexes o dissonants respecte al clixé comunicatiu tan ràpid i immediat, propi dels mitjans de comunicació social. La «mediació cultural» que podem dur a terme, enmig de l'actual Babel comunicativa, no és certament un repte fàcil.

Que ara els nostres bisbes pensin en la creació d'una xarxa d'emissores de ràdio és una notícia molt positiva. Vol dir que, després d'un temps d'atonía, quelcom es mou a la nostra Església pel que fa al tema dels mitjans de comunicació social.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

En Déu sí, en l'Església no? (1)

Veritat d'una vella dita

Qui no ho ha sentit dir més de quatre vegades? «En Déu sí que hi crec, però en els capellans, no». És una dita que ve de lluny... Els vells anticlericals quan deien *capellans* es referien, de fet, a l'Església, concretada en la seva part més destacada. Aquella distinció era, en negatiu, una manera de mostrar la seva desafecció —de vegades la seva malvolença— envers la institució eclesial. En positiu, també era una manera d'afirmar que la seva descreença, tanmateix, no afectava Déu. Les mateixes paraules han estat utilitzades, sovint, en un sentit més restringit i benèvol, per catòlics convençuts, com a protesta contra l'excessiva preeminència del clergat.

Hi ha una veritat en aquesta dita: no es tracta per al cristià de creure en l'encert ni en la virtut dels membres de l'Església. Sovint el no creient atribueix a la fe un excés de contingut: comportaria, per exemple, creure en la impecabilitat dels creients, sobretot dels clergues i dels religiosos. Però aquesta no és, òbviament, objecte de la fe. Per això li podem respondre que té raó, que en aquest sentit nosaltres tampoc no hi creiem en els capellans. Passa, però, que aquell excés és una trampa: en situar la fe en un nivell tan alt de perfecció, se la fa impossible. La condició que es posa per a creure en l'Església resulta impracticable.

És una distinció que ens interpel·la i ens posa davant la responsabilitat d'interferir amb l'ombra dels nostres pecats la claror de Déu present a la seva Església

Malgrat això, seria llàstima que nosaltres, els cristians, perdéssim la sensibilitat davant una dita com aquesta que ha anat passant de generació en generació, i la despatxéssim amb quatre vaguetats teòriques. És una distinció que ens interpel·la i ens posa davant la responsabilitat d'interferir amb l'ombra dels nostres pecats la claror de Déu present a la seva Església. No se'ns pot demanar, certament, que siguem impecables, però sí que tinguem la humilitat de reconèixer els nostres defectes. Perquè els no creients puguin acceptar «el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat», ens cal confessar que el portem «com en gerres de terrissa, a fi que quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres». (2a. Cor. 4, 7). Si quèiem en la confusió de deduir de l'excel·lència del nostre missatge, que les gerres són d'or, amb el nostre engany ajudariem la increença dels qui ens veuran ben aviat la terrissa... Només des de la confessió de la nostra fragilitat, podem tenir la valentia d'anunciar l'altra cara de la veritat: que, malgrat tot, dins les gerres hi ha la salvació que ve de dalt i qui les refusa, refusa el seu contingut. «Quan prediquem no ens anunciem a nosaltres mateixos, anunciem que Jesucrist és el Senyor, i proclamem que som els vostres servidors per amor de Jesús.» (ibídem, 4, 5). Només des d'aquesta actitud podem contribuir a resoldre un mal grayíssim que obstrueix l'evangelització de la nostra societat: la contraposició de Déu i Església.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Perdó dels pecats

El sagrament de la Penitència o de la Reconciliació fou instituit per Crist a fi que poguéssim obtenir el perdó dels pecats comesos després del baptisme. Quina sort que tenim! Déu, una i altra vegada, ens ofereix l'oportunitat de refer la nostra vida. Val la pena que aquesta oferta sacramental sigui valorada. Qui no reaccionarà davant el cor misericordiós del nostre Déu? Ell no vol la mort del pecador, sinó que es converteixi i visqui.

Val a dir però que la Penitència té, a primera vista, quelcom d'enutjós. En Jordi m'ho deia no fa gaire: «Mira que haver de dir els pecats! I, a més a més, a un ministre de l'Església!». «Sí, li vaig fer, a tots ens agrada poder explicar les nostres grandeses, però tu saps quina és la nostra realitat».

Confessar el pecat és reconèixer que la nostra llibertat s'ha desviat. Que no hem estat a l'alçada de la nostra vocació de fills de Déu. És dir també al Creador i Redemptor que el volem estimar novament i que hem comès un greu error. Tan fort, que ha atemptat ensems contra el seu amor i la nostra dignitat. Confessar els pecats és manifestar el nostre estat espiritual al confessor perquè, com a metge de l'esperit, ens pugui indicar el millor remei per a dur una vida cristiana. Plena de joia, felicitat i amor.

Impromptu

Oriol Camps

Penedits i penediments

La cosa va «començar» a Itàlia amb un eixam de «penedits» mafiosos que amb les seves denúncies i declaracions varen obtenir, de fet, l'enderrocament d'un règim i la implantació de la incertesa política al país, que des de fa un temps va adelerat buscant la identitat perduda. Jo, senzillament, em pregunto si després de tant «penediment» i delació a Itàlia hi ha menys mafiosos i si el poder de la màfia ha disminuït realment...

Amb certa simultaneïtat, afloraven casos de corrupció d'un cap a l'altre del continent europeu, i cada país ha resolt els seus amb més o menys discreció.

I el fenomen, no havíem pas de ser diferents, s'ha produït aquí. Però em fa l'efecte que els fils conductors són bastant diferents. Perquè aquí es barreja tot i s'escandalitza per tot, i tot s'aprofita per un únic fi: desestabilitzar, provocar un canvi que no diré que no sigui necessari, però que pas a pas seria menys traumàtic i més favorable al país. I apareixen «penedits» que el primer que se'ls pot dir és que el seu penediment és tardà i enfosqueix el panorama de manera que s'arriba a negar el dret de defensa i d'explicació fins l'extrem que la veritat es perd en un fangar de paraules enrarides de dubtosa sinceritat.

També em pregunto fins on els senyors jutges que, per professió, han de tenir molta experiència de les debilitats humanes, poden donar crèdit a declaracions d'uns penedits que segurament compareixen per salvar el que puguin del seu propi desastre, i que inconscientment, potser, imprimeixen a tota la situació un trist caràcter de venjança personal... I la venjança és una mala consellera que no solament afecta als qui va dirigida, sinó també a tot l'entorn nacional

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Pecadors rics i pecadors pobres

Monsenyor Ramon Echarren, bisbe de Canàries, diu les coses pel seu nom: al pa, pa, i al vi, vi. En la revista, *Càritas*, el bisbe Ramon fa una reflexió objectiva i oportuna.

Diu que a la nostra societat espanyola hi ha dos classes de «dolents». Uns són pecadors rics ben vistos, malgrat que hagin comès delictes de corrupció política, econòmica i financera. Pot ser que hagin deixat al carrer una munió de treballadors fent trampes en el món de l'empresa o s'hagin aprofitat de les accions i obligacions que gent modesta els havien confiat. «Continuen posseint —diu Mons. Echarren— iots i xalets sumptuosos, cotxes esportius, avions privats, poder i prestigi, comptes corrents a l'estranger. Són pecadors rics, admirats i envejats, difícilment jutjats i condemnats, amb fiances de milions per no ser empresonats i gaudir de llibertat.»

En l'altre extrem dels «dolents», tenim els pe-

cadors pobres, mal vistos i menyspreats: rampinyaires ocasionals, prostitutes barates, immigrants il·legals, aturats forçosos. «No tenen res, sovint passen fam i a voltes dormen a l'intempèrie. Perden fàcilment la llibertat i si l'obtenen ningú no es fia d'ells. Tenen mala premsa i tothom els condemna.»

El bisbe Echarren acaba dient que els cristians amb l'obra *Càritas* som fidels a l'Evangeli quan els pecadors pobres s'apropen a nosaltres. Recorda que aquests «dolents» —pecadors pobres i mal vistos— continuen essent els amics de Jesús. Potser només necessiten una paraula de comprensió, un gest amable, una petita oportunitat, uns diners per pagar el lloguer endarrerit del pis o per sortir-se'n de qualsevol necessitat puntual.

Entre els «dolents» —pecadors rics i pecadors pobres— hi ha, com en tot, excepcions, i això ho sap prou bé el bisbe de Canàries, però excepcions que confirmen la regla.

En nom de Déu, s'ha matat. En nom de Déu, som capaços d'estimar?

Gerard Leroy

Secretari general de la Secció francesa de la Conferència mundial de religions per la pau, i col·laborador de «la Croix»

Les religions, són factors de pau? Això és una broma de mal gust per a tots aquells que tenen un contenciós amb la religió i voldrien saldar el seu compte proclamant-la culpable de tots els conflictes que gangrenen el planeta. Aleshores, les religions són fautores de trasbalsos? Tot seguit es produeixen les reaccions, promptes a fustigar l'altre per disculpar-se millor. Perquè, és possible que la «meua» religió sigui culpable d'exaccions quan la seva definició la fa innocent? I encara més: és possible que les religions puguin pretendre sembrar la pau? Un projecte semblant aixeca més incredulitat que entusiasme. Les religions, no s'han mostrat amb més voluntat d'exclusió, de sectarisme, d'egoisme, que de sol·licitud, de disposició d'acollir, a obrir-se?

Aquestes qüestions confonen els creients. Però, no és preferible que es confonguin sobre això a què es llencin de cop a donar una resposta emocional o justificadora?

Deixem el camp de la constatació, deixem de voler fer un balanç comptable de les responsabilitats. Avui els creients tenim una missió en aquest món on la pau constitueix el problema número u. I és segur que no el resoldrem acontentant-nos amb fer desfilar els dolents davant del tribunal.

La resposta exigeix no solament un coneixement precís dels fets històrics en els quals la religió hi figura com actor responsable. Algunes religions són al centre de certs trasbalsaments, i molt sovint actives. No solament a Iugoslàvia rivalitzen catòlics i ortodoxos, també rivalitzen xiïtes i sunnites en el conflicte Iran-Iraq, i també al Sudan el nord musulmà intenta esclafar el sud cristià i animista. Resta que les forces religioses poden jugar un paper de pau. Aquest fou el cas de Polònia, i també a la RDA, on les Esglésies luteranes tingueren una gran intervenció en la caiguda del mur de Berlín, també a les Filipines el paper de l'Església ha estat determinant en el restabliment de la democràcia i la pau.

Es tracta de revelar quina és la part efectiva de responsabilitat de la (o les) religió (ns) en un conflicte. Què és el que s'amaga rere la identitat reivindicada de ser protestant, catòlic, ortodox, jueu o musulmà? Quina és la part agafada pels usurpadors que invoquen una religió per justificar les seves exaccions? Si és veritat que posar-se al costat de Déu no vol dir que implica forçosament a Déu mateix, se sap tanmateix que això pot afectar la imatge de la religió.

La qüestió exigeix preguntar-se sobre la coherència entre l'acció i la fe. Quina interpretació fan els actors que es

diuen religiosos de la convocatòria que han rebut dels seus textos fundacionals, quan aquests actors són promotors de conflictes?

Totes les diferències, siguin religioses, ètniques, racials, culturals, han estat una font de menyspreu. A aquest menyspreu s'ha respost amb l'odi, al qual s'ha respost amb un odi més fort encara. Tanmateix, «si es respon l'odi amb odi —com deia Buda— quan cessarà l'odi?». Quan cessarà, doncs, aquesta espiral sagnant? Els creients poden continuar refugiant-se còmodament en les seves certeses? No estan obligats a reconèixer la seva pròpia responsabilitat com actors socials tant en la degeneració, com en la construcció d'un món en el qual estem de pas i haurem de deixar?

Però, si decidim construir, deixem d'omplir-nos de culpabilitats. L'Església, per exemple, ha recolzat en el seu temps els inquisidors, els Simon de Montfort, els Torquemada, ha reconegut les Caterina de Medicis o els Franco i encara avui els reconeix massa depressa. L'Església admet les seves responsabilitats i els cristians les comparteixen de bon grat. Però cal que abandonin aquest sentiment excessiu d'humiliació de la culpa i del pecat. La culpabilitat és malsana quan engendra el menyspreu narcísic de sí mateix. A més la culpabilitat ofega la percepció del nostre potencial d'eficàcia i aniquila la nostra consciència de la responsabilitat en l'obra sempre en construcció.

Deixem de contemplar-nos el melic i que ens venci la culpa. Hi ha quelcom més urgent. Els creients tenim una missió siguin les que siguin les responsabilitats de les nostres tradicions respectives en els conflictes anteriors. L'important, avui, és l'habitabilitat de la terra, aquí i arreu, ara i demà. Calmar la terra no és monopoli dels creients. Tothom vol habitar la terra sense enfangar-se en la sang, sense «travessar una vall de llàgrimes». Tot home aspira naturalment a la pau. El creient comparteix aquesta aspiració; la seva fe el compromet a prendre part en la tasca.

Nosaltres, com a homes (això no és pas nou) però també com a creients (això és recent), hem de treballar plegats. La dificultat és en què les religions es creuen cadascuna dipo-

sitàries de la veritat, que han d'imposar-la, al preu que sigui, i també al preu de vides humanes, i de manera totalitària als recalcitrants.

Ara bé, una veritat es viu, es proposa compartir-la, es pensa, és cert, però no s'imposa. Déu mateix, s'imposa?

A aquest comportament brutal s'oposa avui un corrent sincretista, un corrent una mica ingenu que voldria aplegar tot el món, ofegant les diferències que serien la causa de tots els mals. Aquest corrent redueix l'altre fonent-lo, i confonent-lo, de tal manera que s'esfuma i mata l'individu, la seva identitat, la seva llibertat i la seva responsabilitat, i també la seva dignitat.

El rebuig de les diferències, de la singularitat de cada

home, va contra l'home. No és sorprenent que això impedeixi la pau, i encengui guerres.

Encara se sentirà dir durant molt de temps que les religions són fautores de trasbalsaments. L'important no és discutir-ho i passar per un somiador. L'important és acceptar que allí hi ha un escàndol del qual els creients en serien còmplices si no reaccionessin. I si s'admet que les religions són fautores de trasbalsos, d'antuvi, elles estan encara més en posició de ser factors de pau. És això el que s'ha de prendre en consideració.

Ser factor de pau no consisteix pas en sentir-se satisfet per no fer la guerra. No és pas enterrar-se en un pacifisme feble, beatífic i passiu. És comprometre's en una fraternitat activa i fecunda. Amb aquest signe, Jesús va dir-ho en les benaurances, serem anomenats fills de Déu.

Pinzellades

Justo López Melús

Distracció dels savis

Solen ser famoses les distraccions dels savis. Com la d'aquell professor que se'n va anar a classe amb pijama i gorra de dormir. I la d'aquell sacerdot que se'n anà a un poble a celebrar Missa i pujà a l'altar amb els ornaments i el casc.

Viatjaven en un avió només tres viatgers: un savi, un boy-scout i un bisbe. L'avió tingué una avaria, i el pilot va dir que ell se'n anava, però que només hi havia tres paracaigudes i un era per a ell. Els altres tres que s'apanyessin amb dos. Aleshores el savi va dir: «Jo sóc necessari per al poble, per tant un paracaigudes per mi». En prengué un, i es va llençar. El bisbe digué al boy-scout «Fill meu, jo ja sóc vell, no m'importa morir, per tant el paracaigudes és per tu». El boy-scout va replicar-li: «No serà necessari, senyor bisbe. Queden dos paracaigudes, perquè aquest tipus ha saltat amb la meua motxilla».

Acudit

Frano Milanović, jove franciscà croat, a «Catalunya Cristiana»

«Si Croàcia fos reconeguda per Sèrbia, seria el final de la guerra»

«Croàcia ja fa cinc anys que és independent. Ho ha reconegut la majoria dels països del món. Si Croàcia fos reconeguda per Sèrbia, seria el final de la guerra», ha manifestat amb contundència Frano Milanović.

Francesc Gamissans

Per començar, el jove franciscà croat fa un repàs històric de la Iugoslàvia abans de la unificació feta pel mariscal Tito.

Croàcia tenia el seu regne i el seu rei

Els croates venen del Caucas (Rússia), si bé hi ha altres teories. El segle X tenien el seu regne i el seu rei que es deia Tomislík. El segle XII amb la «Pacta conventa» estaven units a Hongria, i només fins el segle XV no varen assolir la seva independència. Els croats han estat sempre un poble catòlic i han sofert molt al decurs dels temps.

—Quina era la situació dels països balcans abans de la Segona Guerra Mundial?

—A finals del segle XIX i primers del XX, per idea del bisbe Strossmayer es va crear una «força» pan-eslava —és a dir de tots els eslaus junts— per formar un gran bloc comú i assegurar així la independència d'altres grans blocs. Els pobles principals del bloc foren serbis, croats i eslovens. Els autèntics i veritables croats mai no varen veure amb bons ulls com-

partir un estat amb altres nacionalitats, sobretot amb els serbis. Una part de croats amb els serbis van crear l'ex-Iugoslàvia en temps del rei serbi que no va acceptar als croates amb situació d'igualtat, de tal manera que s'ha dit i propagat que els croats no són croats sinó serbis occidentals.

—És veritat que a la Segona Guerra Mundial els croats col·laboraren amb el nazisme?

—Cal matitzar-ho. Els croats esperaven del nazisme poder dur a terme per fi la seva independència, i els serbis per la seva part esperaven que els seria facilitada la seva idea de la construcció d'una Gran Sèrbia. Amb la caiguda del feixisme no es va poder realitzar el somni dels serbis. Guanyaren la guerra els comunistes i, amb l'ajut de la comunitat internacional, es va crear la nova Iugoslàvia el 1945, amb el general Tito com a cap de govern.

Durant la dictadura comunista de Tito

—Com fou el temps de la dictadura del mariscal Tito?

—El destí no va crear un poble, sinó comunistes sota un règim comunista. Croàcia estava callada i

Frano Milanović en la redacció de «Catalunya Cristiana»

era atacada contínuament pels comunistes serbis. El poble croat catòlic no podia cantar cançons nacionals, i els croats que treballaven en l'estament públic no podien anar a missa a l'església. La majoria d'empleats en les institucions de l'Estat, eren serbis, que tenien el 90% del poder. Per altra part, el personal diplomàtic i els militars eren de majoria serbia. Els croats no podien defensar els seus interessos. A l'exterior es presentava Iugoslàvia com un país unit i feliç. Mentre va viure Tito, als serbis no

els interessà crear la Gran Sèrbia; ja els hi anava bé per propagar els seus interessos.

—I després de Tito, què?

—Després de la mort del general Tito, cada partit comunista va mirar de salvar els interessos de la pròpia República perquè veien que els serbis exigien més del que ells necessitaven. La debilitat del comunisme a Europa i la seva caiguda final han estat la causa que avancés la democràcia a Iugoslàvia. Al principi, totes les antigues Repúbliques havien treballat

per l'existència de Iugoslàvia, procurant tenir més drets i que fossin més autònomes segons la llei, però els serbis no van acceptar aquesta opció: volien conservar a totes passades una Iugoslàvia centralista. Algunes Repúbliques utilitzaren la via democràtica convocant eleccions. Primer fou Eslovènia, després Croàcia. Aquestes Repúbliques es declararen independents com a resultat de les eleccions democràtiques amb un 90 per cent de vots favorables. Sèrbia no va acceptar mai aquests fets. L'exercit popular Iugoslau, de majoria sèrbia, ha volgut conservar una Iugoslàvia unida, i els serbis volen crear per fi la Gran Sèrbia. Units amb l'exèrcit començaren a atacar militarment Eslovènia durant uns mesos, i després, durant cinc anys, a Croàcia. Encara s'ha fet pitjor a Bòsnia i Hercegovina, on la situació ja era prou complicada, donat que era una República molt dividida ètnica i religiosament amb el 80% de famílies mixtes.

No es pot colonitzar els pobles

Frano Milanović ha revelat que la neteja ètnica duta a terme per l'agressió sèrbia ha causat 200.000 morts i molts més ferits i refugiats i que la guerra segueix perquè els serbis no accepten el pla de pau proposat per l'ONU.

—Mentre no es reconeixin els drets de tots, malauradament la guerra no acabarà. Sèrbia i Montenegro han de reconèixer que, er democràcia, no es pot aprofitar els interessos propis i no es pot colonitzar altres pobles. Els serbis han de renunciar la idea de la Gran Sèrbia i han de guanyar-se la confiança dels seus veïns. Tot el món ha de reconèixer qui té la culpa qui el dret.

Actitud de l'Església catòlica

Frano comenta la veritable actitud de l'Església catòlica.

—A tota la nostra història, l'Església ha tingut un paper important i principal. Al llarg dels segles ha desenvolupat la consciència de missatge evangèlic que és de pau de justícia i de llibertat. A l'època del comunisme, l'Església va se

Refugiats de Srebrenica esperen tractament mèdic en la base de les Nacions Unides a Tuzla

enemic número u dels marxistes lluitant contra la dictadura. L'Església hagué de defensar-se. Ara ja ha arribat la democràcia, i l'Església ha d'actuar amb totes les seves forces de persuasió per aconseguir un Estat independent, i ha d'ajudar i vigilar el desenvolupament d'aquest jove Estat, amb un compromís just perquè Croàcia aconseguixi un futur feliç per tot el seu poble.

—**I en la guerra de cada dia, què ha fet i fa l'Església?**

—Defensa el respecte a la persona humana i opta per l'entesa i la pau. És terrible pensar que moltes vegades els joves han dit que l'Església té la culpa de no deixar entrar els altres...

L'ONU ha estat injusta i ineficaç

Segons Frano, l'ONU no ha fet gran cosa en el conflicte dels Balcans. La seva presència no ajudava als serbis perquè continuaven matant, ferint i provocant milers de refugiats. L'ONU ha condemnat la neteja ètnica; només ha ajudat a la població civil refugiada davant els atacs dels serbis. Ha estat impàvida davant la gent es matava. El seu mandatament ha estat una gran decepció: Varen venir els cascos blaus a Croàcia i a Hercegovina amb moltes armes, que mai no s'utilitzat.

—**I la política internacional?**
—Ha estat complicada i injusta amb l'ONU. No crec que pugui

solucionar el conflicte, perquè s'ha limitat a un ajut humanitari i prou. Els governs europeus no volen dir les coses pel seu nom, «blanc el que és blanc, i negre el que és negre», o com diu vosaltres, «al pa, pa, i al vi, vi». Es mostren indiferents, i només ploren els seus diners perduts en les intervencions. Tant l'ONU com la política internacional no reconeixen encara la justícia com a únic model per a la solució del conflicte i l'adveniment d'una veritable democràcia. La pau ha de ser fruit de la justícia. L'ONU ha volgut conservar la seva imatge davant el món, però ha estat insensible i no ha donat un testimoniatge davant els qui pateixen en el món.

El nacionalisme de Catalunya i de Iugoslàvia

Amb el franciscà croat parlem sobre un possible paral·lelisme entre el nacionalisme dels Balcans i de Catalunya. Les opinions de Frano Milanović són interessants, fins i tot un xic inèdites.

—També nosaltres, els croats, hem comentat aquest paral·lelisme entre la Iugoslàvia i la situació del País Basc i de Catalunya. Crec que les circumstàncies puntuals del problema són una mica diferents, però en el fons, el problema és el mateix.

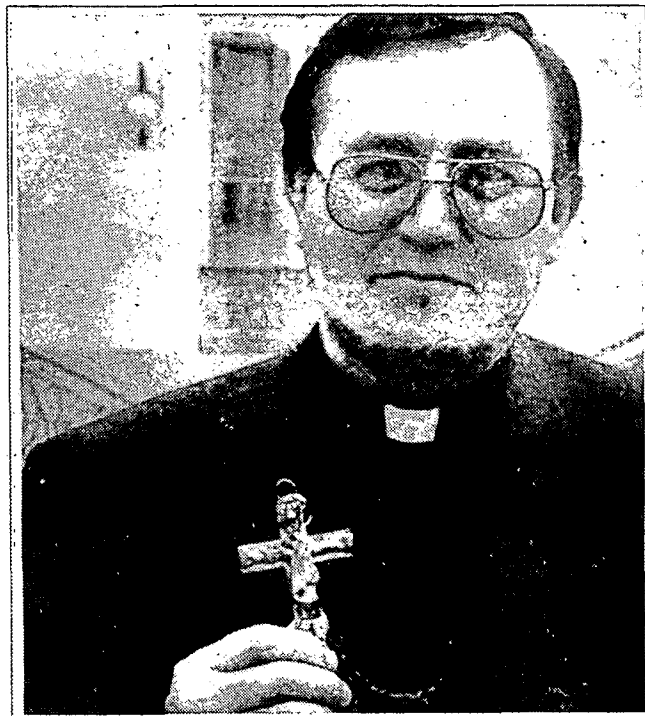
—**En quin sentit?**

—Mira: el nacionalisme és quelcom inherent a la naturalesa ètnica dels pobles i cap lluita contra la naturalesa no podrà mai sortir-se'n.

L'ètnia no es pot comprar amb diners, ni amb política ni amb interessos diversos. Cal respectar sempre allò que és natural, anterior a tot projecte arbitrari, sobretot en països que es diuen democràtics i que han tingut una experiència de dictadura. Els sistemes fonamentats en el marxisme, veuen el nacionalisme com l'enemic número u. El mateix passa en qualsevol altre sistema dictatorial, sigui del color que sigui. La independència croata té el seu fonament en el sentit nacional. Jo la veig com un triomf democràtic, com una victòria de la natura. Qualsevol institució internacional que es comporti sobre el nacionalisme com ha fet a Iugoslàvia, a la llarga fracasarà, i no pot esperar-se d'ell un futur feliç. S'ha acabat el temps de les colònies, amb estats artificials. Per això, la Comunitat Europea ha de ser de nacionalitats. I cal que els problemes no només es prevegin, cal resoldre'ls. Si es triga massa a resoldre'ls, es paga més car.

—**Hi ha una relació íntima entre el nacionalisme i la persona humana?**

—Evidentment. El nacionalisme està íntimament vinculat a les persones. Quan una persona té un caràcter fort, totes les seves decisions i actituds són també fortes. Els mediterranis sou d'un caràcter fort, com els croats, i no es pot canviar fàcilment, sobretot quan se sap que s'hi té dret. Tot allò que no és autèntic, just i coherent, cau algun dia.

El cardenal-arquebisbe de Sarajevo ha fet una nova crida als cristians i a les nacions per salvar Bòsnia

Mons. Puljic: Ajudeu-nos a viure!

L'arquebisbe de Vrhbosna-Sarajevo somriu, però porta al cor la creu del seu poble: una creu pectoral feta amb bocins d'obús llançats sobre la ciutat assetjada, oferta pels preveres de la diòcesi, al seu retorn de Roma el novembre passat, on acabava de ser creat cardenal—el més jove, té 49 anys, de l'Església catòlica— per Joan Pau II.

Vinko Puljic era l'hoste del cardenal Lustiger. Ara, digué Mons. Puljic, el drama de Sarajevo arriba a noves cotes en l'horror i en la indiferència: «La fam reneix, l'ajuda humanitària no arriba des de fa setmanes. Sarajevo ha esdevingut un immens camp de concentració.»

Ara bé, recorda Mons. Puljic, aquests milers de refugiats que hi ha a Croàcia o a Occident han de poder tornar al seu país, perquè «tenen dret a la vida, a la seva llar, a la seva identitat».

Mons. Puljic, elogiant l'obertura dels catòlics a la diversitat ètnico-religiosa, deplora que altres caps religiosos i estiguin menys disposats; els musulmans perquè l'espiral de violència ha exacerbat la seva reivindicació d'identitat, i els ortodoxos, pel fet del caràcter nacional de la seva Església.

Sortosament, els ponts entre confessions no s'han trencat. El contacte al cim, existents al nivell de l'ex-Iugoslàvia, són més delicats en el pla nacional: una reunió interreligiosa a aquest nivell significaria que els ortodoxos reconeixen Bòsnia com un Estat...

Preguntat sobre el paper de l'ONU al seu país, el prelat desitja emparar-se en la seva incompetència en matèria política. «El que sé, és que sense l'ONU la nostra tragèdia hauria estat més gran encara. Encara que les forces de l'ONU, de les quals n'admirem el coratge, no hagin cessat de ser humiliades pels serbis quan contribueixen a consolidar les conquestes sobre el terreny... Els vostres polítics són molt influents; ells han de decidir clarament qui és l'agressor i qui és l'agredit.»

Però, afegeix el cardenal, «tots han de poder viure junts, catòlics i musulmans. I també els ortodoxos (serbis) en Bòsnia.»

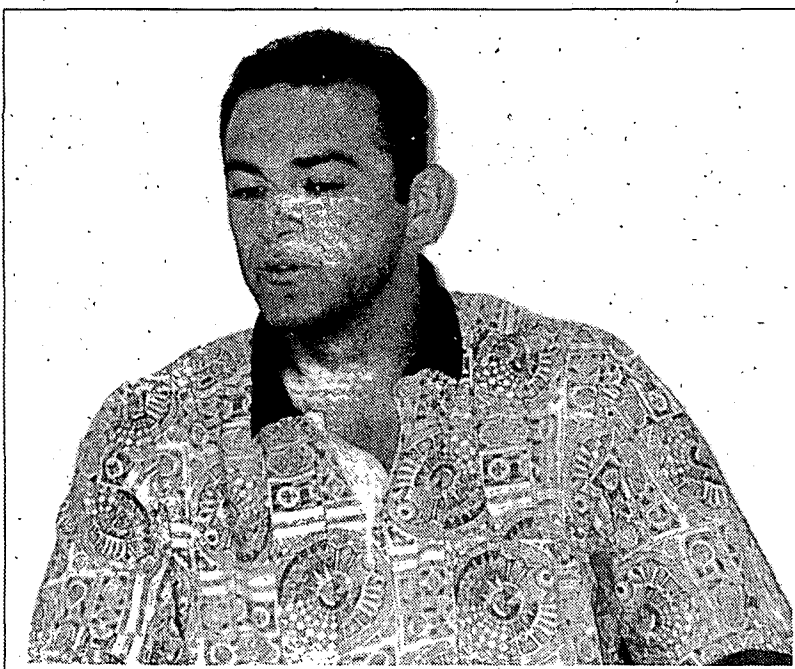
El temor de l'arquebisbe no contempla solament el seu poble, sinó tot el nostre continent: «Si el crim és permès entre nosaltres, no s'aturarà amb nosaltres. S'estendrà. És una qüestió de moral que afecta tota Europa: quin futur li bastim? És d'això que jo tinc por. No oblideu que la Primera Guerra Mundial va esclatar a Sarajevo!»

«Nosaltres només volem viure. El pitjor que ens pot passar és romandre ignorats...» Mons. Puljic va tornar a Sarajevo amb el seu somriure i la seva creu. Però amb tot i ser cardenal, només retrobarà el seu arquebisbat per camins ensangonats: els del mont Igman, de nit, sotsa el foc enemic, sense cap garantia.

Aleshores, pensar en una visita de Joan Pau II sota aquestes condicions. (M.K.)

És molt difícil comprendre la situació bèl·lica del meu país

Frano Milanović Litre, és un franciscà croat de 28 anys, ordenat sacerdot el 1993. L'any passat fou mestre d'estudiants i novicis de la província franciscana de Split (Croàcia), i enguany comença estudis de Psicologia a la Universitat Pontifícia de Salamanca. «Quan acabi la carrera, tornaré al meu país per educar les noves generacions en l'esperit de pau de sant Francesc d'Assís, amb tots els recursos que donen les ciències humanes».

Frano ha aprofitat aquestes setmanes d'estiu per conèixer Espanya. Ha vingut a Catalunya i ha visitat la redacció del nostre setmanari. «M'adono que aquí, com també en altres llocs, és molt difícil comprendre la situació bèl·lica del meu país. Estic content de l'oportunitat que em doneu per poder explicar breument aquest dolorós problema. Sóc una persona que respecta tots els valors, humans i espirituals. Vull servir l'home com a imatge del Creador i com el meu germà.»

Alt, fornit, obert, senzill i esperançat en el futur, fra Frano Milanović sorpren perquè parla el castellà i entén el català.

Cartes

◆ Cal multiplicar les queixes

Sr. Director,

En el número 817 d'aquest periòdic, vaig llegir la carta del Sr. Genís de Tera Teixidor, amb l'encapçalament que diu: *Cal multiplicar les queixes*; article que trobo molt encertat i amb el qual coincideixo plenament. Però el voldria completar amb alguna altra idea.

El Sant Pare i en general els bisbes, demostren tenir una gran fermesa en no deixar-se impressionar pels atacs i calúmnies de la *progressia* exterior i també interior... Amb aquesta valentia compleixen amb el seu deure d'anunciar la llum de l'Evangelisme sense fer-hi *rebaixes* per fer-se simpàtics al món, i en conseqüència denuncien quan cal els errors.

El Sr. Genís de Tera, demana molt encertadament que, fem una «...nostra reacció... contundent i massiva...» i que, «...les nostres queixes i rèpliques es multipliquessin».

Crec que és molt necessari, però, que haurien de portar la batuta persones intel·lectualment ben preparades. On són els intel·lectuals catòlics fidels al Magisteri? Perquè estic segur que g.a.d. encara n'hi ha.

Buscant una possible raó de la manca de veus catòliques als mitjans de comunicació actuals, em ve a la memòria un comentari que em va fer, no fa pas gaires anys, aquell gran pedagog cristià, en Pau López Castellote, a.c.s. Va ser una resposta quan li vaig comentar aquest mateix problema. Em va dir que havia deixat d'enviar col·laboracions a *La Vanguardia*, cansat de què no les hi publicuessin.

Jo tinc la mateixa experiència d'enviar cartes a l'*Avui*, i no ser publicades, o bé, ser-hi, però mutilades. Això en un diari del que no cal dubtar que posseeix un gran esperit democràtic.

Això encara és més greu si ens fixem que, molt sovint hi apareixen articles difamatoris i a vegades insultants vers l'Església i la jerarquia. Per altra banda, es nota que hi són molt ben acollides i ràpidament publicades aquelles cartes adreçades per persones que es proclamen creients, però, que disfressats del seu *progressisme* de fet, fan la feina bruta que abans era pròpia dels *menjacapellans*.

Potser aquestes poden ser les raons del perquè es palpa aquest mutisme dels intel·lectuals catòlics als mitjans de comunicació; com si fossin portadors d'idees *non gratas*.

No obstant, m'afegeixo a la crida feta pel

Sr. Genís de Tera Teixidor, a tots però, especialment a aquelles persones que per la seva formació estan més ben preparades; no deixem sols als nostres bisbes, col·laborem-hi.

MANEL CORULL I MOLINA

La Palma de Cervelló

◆ Un suggeriment al Missatge del Concili Tarraconense

Sr. Director,

En el *Full parroquial* del Bisbat de Girona —en el seu suplement del Concili Català, juny 1995— al transmetre el Missatge de l'esmentat Concili —proclamat a l'església catedral metropolitana de Tarragona, el dia 4 del mateix mes, Solemnitat de la Pentecosta— s'hi ha posat un artístic quadre representant el Cenacle de Jerusalem, en el moment del descens de l'Esperit Sant, sobre la Verge Maria i els Apòstols. Molt bé!

Es que el nostre Concili, com tots, ha estat presidit per l'Esperit Sant, i ha intercedit la Verge Maria, la Mare de Déu i Mare dels Homes, la Mare de l'Església. Per això mateix els nostres apreciats bisbes catalans

en l'Oració per a demanar els fruits conciliaris ens han invitat a demanar a la nostra Moreneta, la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya: «Senyor, feu que ajudats per la intercessió de la Mare de Déu, sota l'advocació de Montserrat, siguem amatents a donar testimoni de Fe i de Caritat, perquè l'anunci de la Bona Nova arribi fidelment als homes i dones del nostre temps.»

Ens hauria agradat molt que l'esmentat Missatge del Concili es coronés amb una referència a la Mare de Déu —encara es pot fer!— tot recordant el que el nostre Patriarca espiritual de Catalunya, el nostre tan estimat Dr. Josep Torras i Bages, havia dit: «Maria ens uneix i ens alegra a tot el Poble Català, com a Mare nostra, ja que fa com la Mare en la pròpia llar uneix i alegra la llar».

Quina referència més bonica i fecunda li fa el nostre Sr. Bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, en la homilia del 30 d'abril Diumenge III de Pasqua!, tot recordant a Josep M. de Segarra en el seu poema de Montserrat: «Oh, si no fossis Tu que ens assegures, només amb la claror del rostre teu, que aquest que tens sobre la falda és Déu».

MN. JORDI CARRERA, M.D.

Banyoles

Retalls

ALFA Y OMEGA (18-VI-95)

Testimoni d'una religiosa novícia, violada pels serbis, junt amb altres dues germanes religioses.

«Al fill que espero només li ensenyaré a estimar»

Sóc Lucj Vetruse, una de les novícies violades per les milícies sèrbies. Li escric sobre el que

m'ha esdevingut a mi i a les germanes Tatiana i Senidria.

Permeti'm que no li doni detalls. Ha estat una experiència terrible que només es pot comunicar a Déu, ja que a la seva voluntat vaig lliurar-me quan vaig consagrar-me a Ell amb els tres vots.

El meu drama no és solament la humiliació que he sofert com a dona, ni l'ofensa irreparable feta a la meva opció existencial i vocacional, sinó la dificultat d'inserir en la meva fe un esdeveniment que certament forma part de la misteriosa voluntat permissiva d'Aquell a qui jo continuo consi-

derant el meu Espòs diví.

Havia llegit, pocs dies abans, els *Diàlegs de carmelites* de Bernanos, i m'havia sorgit espontàniament demanar-li al Senyor morir màrtir. Ell m'ha pres la paraula, però de quina manera! Ara em trobo en una angoixosa obscuritat interior. Ells han destruït el meu projecte de vida, que jo considerava definitiu, i me n'han traçat un altre de nou que encara no encerto a descobrir.

Trencar la cadena de l'odi

Li escric, Mare, no per rebre el seu consol, sinó perquè m'ajudi a donar gràcies a Déu per haver-me associat a milers de compatriotes meves, ofeses, i a acceptar la maternitat no desitjada... La meva humiliació se suma a la de les altres, i només puc oferir-la per l'expiació dels pecats comesos pels anònims violadors i per la pau entre les dues ètnies oposades, acceptant la deshonra soferta i lliurant-la a la pietat de Déu...

No se sorprengui que li demani compartir amb mi una «gràcia» que podria semblar-li absurda. He plorat durant aquests mesos totes les meves llàgrimes pels meus dos germans, assassinats pels mateixos agressors que terroritzen les nostres ciutats. Pensava que ja no podria sofrir gaires coses més: mai no vaig creure que el dolor pogués assolir aquestes dimensi-

ons. A la porta del nostre convent truquen cada dia centenars de criatures famolenques, amb la desesperança als ulls. La setmana passada, una jove de 18 anys m'havia dit: «Feliç vostè, que ha escollit un lloc on la milícia no pot entrar»... I afegí: «Vostè no sap el que és la deshonra».

Vaig pensar-ho a poc a poc i vaig veure que es tractava del dolor de la meva gent, i gairebé vaig sentir vergonya d'estar exclosa del sofriment. Ara sóc com una d'elles, una de tantes dones anònimes del meu poble amb el cos destròssat i l'ànima saquejada. El Senyor m'ha admès al misteri de la vergonya; és més, a aquesta germana li ha concedit el privilegi de comprendre fins al fons la força diabòlica del mal. Sé que, des d'ara, les paraules de valor i consol que miraré de treure del meu pobre cor certament seran cregudes per la gent, perquè la meva història és la seva, i la meva resignació, mantinguda per la fe, podrà servir, sinó d'exemple, almenys de confrontació amb les seves reaccions morals i afectives.

Tot ha passat, Mare, però ara comença tot. En la seva trucada telefònica, després de dir-me paraules de consol, que li agrairé tota la vida, vostè va fer-me una pregunta: «Què faràs de la vida que t'ha estat imposada al teu ventre?» Vaig sentir que la seva veu tremolava en fer-me aquesta pregunta, que no podia ser resposta immediatament, no perquè no hagi reflexionat sobre l'elec-

ció que havia de fer, sinó perquè vostè no volia torbar amb eventuals projectes les meves decisions. Ja ho he decidit: Si sóc mare, l'infant serà meu i de ningú més. Podria confiar-lo a altres persones, però ell té dret al meu amor de mare, encara que no hagi estat desitjat ni volgut.

No es pot arrencar una planta de les seves arrels. El gra que ha caigut en una terra, té necessitat de créixer allí. Realitzaré la meva vida religiosa però d'altra manera. No demano res a la meva Congregació, que ja m'ho ha donat tot. Estic agraïda a la fraternitat de les meves germanes i a les seves atencions, sobretot per no haver-me molestat amb peticions indiscretes.

Me n'aniré amb el meu fill. No sé a on, però Déu, que de sobte ha trencat la meva major alegria, m'indicarà el camí que hauré de seguir per complir la seva voluntat.

Seré pobre, tornaré a agafar el vell davantal i em posaré els esclops que usen les dones els dies de treball i aniré amb la meva mare a recollir resina dels pins dels nostres grans boscos... Faré l'impossible per trencar la cadena d'odi que destrueix els nostres països... Al fill que espero només li ensenyaré a estimar. El meu fill, nascut de la violència, serà testimoni, al meu costat, que l'única grandesa que honra la persona humana és la del perdó.

Lucj Vetruse

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Els fruits del Concili: la sinodalitat

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

En alguns dels textos que han precedit, acompanyat o seguit, la celebració del Concili Provincial Tarraconense s'ha parlat de la tradició «sinodal» de la Tarraconense. S'ha fet en referència a la llarga sèrie de Concilis celebrats en aquesta Província eclesiàstica al llarg de la història cristiana. Són, sens dubte, un testimoni important d'una manera de treballar eclesialment que està profundament en sintonia amb la naturalesa de l'Església i amb la seva tradició més genuïna.

La paraula «sinode» ens ve del grec i significa «camí-amb». Una acció sinodal serà, segons això, un caminar conjuntament. Si tenim en compte, alhora, que la comunitat cristiana, la seva manera de viure, és anomenada des dels Fets dels Apòstols «el Camí», trobarem fàcilment la identitat «sinodal» de l'Església: els cristians «caminen junts» per un mateix Camí, que és el Crist, vers el Pare, impulsats per l'Esperit.

Caminar junts, viure junts la vida cristiana, és una bona manera d'expressar la unitat i la pluralitat. Tots caminem pel mateix camí i vers el mateix terme, i fins i tot a una mateixa velocitat; però cadascú camina pel seu compte, potser ajudat directament per un altre si es troba dèbil. Caminar junts no és el mateix que fer una desfilada militar, en

la qual tothom marca exactament el pas; una desfilada és, sens dubte, un espectacle estètic, però s'hi esfuma a la diversitat real de les persones. Caminar junts, quan es tracta d'una família, implica adaptar-se al pas dels més petits, si no es vol deixar-los esgotats o perduts. Caminar junts tampoc no és una cursa competitiva, on, cadascú mira d'avançar a l'altre, pel goig de ser el primer...

Vuit Esglésies

En el Concili Provincial Tarraconense han estat vuit Esglésies les que han fet treball sinodal. Totes tenen en comú el radicar la seva seu a Catalunya, i el poder gloriar-se d'una llarga història de vida cristiana. En totes hi ha el testimoni d'iniciatives pastorals que promouen el Camí cristià. En el Concili han estat les Esglésies com a tals les que han protagonitzat el treball. Potser això no era visible per a alguns, en començar el Concili; però al llarg de les sessions s'ha fet més clar.

Seria erroni pensar que, en el Concili, es feia un plantejament de treball en el qual hi havia, per una banda, els bisbes, i per l'altra els preveres, els diaques, els religiosos i els laics. Seria igualment erroni pensar que, reunits, formàvem una entitat superior a cadascú que s'anomenaria «Església catalana». Res d'això respon a la realitat dels

membres del Concili, i actors del treball conciliar. Al Concili hi hem estat com a Esglésies. Tots els membres, excepte els religiosos, estaven al Concili en tant que membres actius d'una determinada Església local, i, alguns, designats, fins i tot, directament pel propi bisbe. També els bisbes han estat al Concili com a bisbes de tal Església.

Aquesta identitat comuna no significa pas la identificació total. Les Esglésies de Catalunya són prou diverses en molts aspectes perquè puguin simplement confondre's entre sí. Cadascuna té la seva pròpia història, les seves iniciatives, les seves dificultats. Per això les vuit Esglésies hem pogut fer exercici de «sinodalitat»: ens hem reconegut mútuament com a Esglésies germanes, hem dialogat entre nosaltres, ens hem conegut més profundament en la realitat concreta que ens distingeix, hem rivalitzat en desitjos de caminar junts d'una manera més coordinada i —així ho esperem— més eficaç per a la causa de l'Evangeli.

«Sota el guiatge del Senyor Jesucrist»

No es pot fer un Camí en comú sense perspectiva i una decisió de terme i mitjans respectada per tots. Els Concilis de la Tarraconense ens han deixat fórmules esplèndides d'aquesta afirmació inicial «Reunits en el nom del Senyor...» o bé aquesta altra, que el

nostre Concili ha adoptat en l'encapçalament del document conciliar: «Sota el guiatge del Senyor Jesucrist».

Les Esglésies volem caminar juntes no pas segons els «nostres camins», sinó segons Jesucrist, que és el Camí. No som nosaltres els que marquem les grans línies del treball de l'Església: és el Senyor qui ens les ha donades. A nosaltres ens toca dur-les a terme, discernir-les quan es pugui dubtar raonablement, treballar amb totes les forces perquè siguin enteses, assumides, viscudes. No fem pas la «nostra» Església, sinó l'Església de Jesucrist.

Per això l'experiència sinodal, alhora que era reconeixement de les altres Esglésies germanes de Catalunya, era també reconeixement de totes les altres Esglésies de la comunitat catòlica i apostòlica, i en primer lloc reconeixement del ministeri de la unitat que correspon al Papa com a successor de Pere i bisbe de Roma. La sinodalitat no seria completa i legítima si no arribés fins a aquest centre.

Aquest reconeixement de l'autoritat del Papa com a icona de la unitat de l'Església no significa en absolut la devaluació de la identitat de cada Església, ans al contrari, és la seva plena legitimitat. No és pas perquè sí que, en començar el Concili, cadascú de nosaltres es va comprometre solemnement a respectar el magisteri de l'Església, que té en el Papa la seva manifestació decisiva. La sinodalitat viscuda i exercida és un dels grans fruits del nostre Concili.

Lectures Bíbliques

Diurne XVIII de durant l'any

Lectura primera

Ecle 1:2; 2:21-23

ha tret florida al matí,
al vespre es marceix i s'asseca. R.

Què en treu l'home de tot el seu esforç?

Lectura del llibre de l'Eclesiastès

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va.

Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort.

Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

Salm responsorial 89:3-4, 5-6, 12-13, 14 i 17 (R.: 1)

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: «Torneu-vos-en, fillis d'Adam». Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, com el relleu d'una guàrdia de nit.

R.: Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se de dia, són com l'herba que s'espiga:

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies

per adquirir la saviesa del cor.

o Calmeu-vos, Senyor, què espereu?

Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu,

reposi damunt els seus servents.

Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

Lectura segona

Col 3:1-5, 9-11

*Cerqueu allò que és de dalt,
on hi ha el Crist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us

heu despulat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement.

Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircumcís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

Al·leluia

Mt 5:3

Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells

Evangeli

Lc 12:13-21

Tot això que volies guardar-te, de qui serà?

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquells temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, conveceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència». Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?». Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tingués diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida».

I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants, que no tenia on guardar-les. Tot rumiant, es va dir: Ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te. Però Déu li digué: Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle dominical C; ferial II)

Setmana XVIII de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

AGOST

- 6. Diumenge. La Transfiguració del Senyor (F) blanc.** Lectures: Daniel 7:9-10.13-14/ Salm 96/2 Pere 1:16-19/ Lluc 9:28b-36. ALTRES CELEBRACIONS: *El Santíssim Salvador*, St.s. Just i Pastor, gns. mrs.; Felicíssim i Agapit, mrs.; Hormisdas, p.; Esteve, mjo. i comp. mrs.
Festa Major: a Alfés, Bellprat, Cabrera d'Igualada, Godall, Golmés, Margalef, Els Pallaresos, Peratallada, St. Just Desvern, St. Salvador de Guardiola, St. Salvador de Toló, Talavera i Vimodí. Per ser *primer diumenge d'agost*, també a L'Aldea, Beuda, Les Cabanyes, Caldes de Malavella, Castellgalí, Cervelló, Collbató (La Font del Còdol), Collsuspina, Corró d'Amunt, Fontcoberta Font-Rubí, La Llacuna, Masllorenç, Monistrol de Calders, Olvan, Ordal, Pals, Papiol, Rocafort de Vallbona, Salàs de Pallars, St. Esteve de Palautordera, St. Feliu de Buxalleu, St. Guim de Freixenet, St. Joan les Fonts, St. Pere de Riudebitlles, St. Quirze Safaja, St. Vicens de Calders, Tavèrvoles, Tona i la Vansa.
- 7. Dilluns. Fèria, verd.** Lectures: Nombres 11:4b-15/ Salm 80/ Mateu 14:13-21. Si es vol: *vermell*, St. *Sixt II p. mr.* (MLI); *blanc*, St. *Gaietà* (MLI). ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Donat, b. mr.; Albert de Sicília, carn.
Festa Major: a Riells.
- 8. Dimarts. Blanc. St. Domènec de Guzmán (MO).** Lectures: Nombres 12:1-13/ Salm 50/ Mateu 14:22-26. ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Ciriac, dic. mr.; Llarg i Esmaragde, mrs.; Miró, b.; Marí, el vell, mr.
- 9. Dimecres. Fèria, verd.** Lectures: Nombres 13:1-2.25-14:1-26/ Salm 105/ Mateu 15:21-29. ALTRES CELEBRACIONS: St. Romà, sold. mr.; Domicià, i Numidic bs.; Verià, Marcel·lià i Secundia, sold. mrs.
- 10. Dijous. Sant Llorenç (F) vermell.** Lectures: 2 Cor. 9:6-10/ Salm 111/ Joan 12:24-26. ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Deodat, jornalier; Stes. Paula i Astèria, vgs. mrs.; Agatònica i comp. vgs.
Festa Major: a Argençola, Bescanó, Botarell, Castellò d'Empúries, Colldejou, Das, La Galera del Pla, Gaserans, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, Maçanet de la Selva, Preixana, Pinell de Brai, Rocallaura, St. Climent de Llobregat, St. Feliu de Llobregat, St. Llorenç de les Arenes, St. Llorenç d'Hortons, St. Llorenç de Morunys, St. Llorenç de la Muga, St. Llorenç Savall, Ullastret, Vilalba dels Arcs, Vila-rodona, i Pont de Suert
- 11. Divendres. Sta. Clara d'Assis, vg. i fund. (MO) blanc.** Lectures: Deuteronomi 4:32-40/ Salm 76/ Mateu 16:24-28. ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Tiburci, mr.; Rufi, Alexandre, Taurí i Gaugeric, bs.; Sta. Susanna, vg. i mr.
Festa Major: a Santa Susanna
- 12. Dissabte. Fèria, verd.** Lectures: Deuteronomi 6:4-13/ Salm 17/ Mateu 17:14-20. ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Hercula, b.; Gracilià, Fotí i Anicet, mrs.; Pòrcari, ab. mr.; Stes. Hilària i Felicíssima, vgs.
Festa Major: a Pira i Rocafort de Queralt.

Retrats bíblics intencionats

Síndrome d'Estocolm

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Recentment s'ha donat aquest nom a la transformació que té lloc en el segrestat a mesura que transcorren els dies. Del rebuig i por es passa a l'atractiu personal i a la justificació de la seva conducta. Als relats bíblics podem descobrir quelcom semblant.

La història relata que en una *razzia* de gent d'Aram, s'apoderen d'una joveneta que es lliurada a la tornada a un poderós militar, alt càrrec polític i que, a més, a més, s'anomena «graciós». S'estableix ben aviat la simpatia de la que parlava al principi, i sent compassió del seu amo, que pateix aparentment una malaltia que esfereïa les gents d'aquell temps, com esfereïen les gents d'aquests temps unes altres malalties. L'aspecte de la seva pell era el propi d'un leproso, el seu rang social li havia permès no allunyar-se de la relació personal,

però, no podia enganjar-se a si mateix.

La deportada li parla amb afecte: a la seva terra, li diu, hi ha algú que podria guarir-lo. El seu poder i bondat són tan grans, que si aconseguís arribar a la seva presència, de ben segur que aconseguirà la guarició. El més natural de la serventa és que hagués posat la condició d'acompanyar-lo i assolir la llibertat, però no, no demana res a canvi.

El bon home es proveeix de rics obsequis i de cartes de recomanació per al rei d'Israel. Pretèn sorprendre al qui governa i acovardir el «salvador», però només aconseguix amb tot això suscitar la desconfiança de l'autoritat, que interpreta que són estratagemes per aconseguir excuses de guerra.

El susdit s'assabenta de les bagatel·les i mana cridar l'estranger i els seus acompanyants, però no els deixa ni apropar-se a casa seva, des de lluny li dona indicacions precises: ha de submergir-se set vegades al Jordà i d'aquesta manera la seva pell quedarà neta. (Hom pensa que el relat, que és antic, no encerta del tot el lloc, i que no es tracta segurament del curs del riu, sinó de la seva desembocadura,

La Bíblia a l'abast

La instauració del Regne de Déu

(Dn 7:9-10.13-14)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

Per entendre bé la perícopa que avui el leccionari de la missa dominical ens presenta, cal emmarcar-la en el context del c. 7 al qual pertany. Aquest capítol inicia la darrera part del llibre —arameu (2:4-7:28) hebreu— del *vident* Daniel (cc. 7-12), al qual s'hi afegiren els cc. 13-14, escrits en grec. És en aquesta segona part del llibre on se'ns contenen les visions del protagonista, que tendeixen a reforçar la idea del poble creient que Jahveh és el Senyor de la història i que en el futur triomfarà el seu regnat. Israel viu temps difícils i es veu sotmès al poder d'imperis estrangers que el malmenen. En la visió, aquests imperis, coneguts a partir del temps de l'exili —babilonis, medes, perses i grecs—, són representats per quatre monstres sorgits del mar avalotat pels quatre vents de la terra —imatge del caos dels orígens de la creació— i que afligeixen el poble sant de l'Altíssim (vv. 2-8 i 17-25). Quan tot sembla que segons el saber humà les potències del mal han de triomfar sobre el bé, la saviesa divina obre la visió a un futur triomfant del regnat de Déu. Així en el nostre text és presentat el tribunal de Jahveh actuant contra les bèsties i oferint-la salvació a través d'un fill d'home vingut del cel. És el que ens conta avui la nostra perícopa. La visió de Daniel —i tot el llibre— subratllen la fe en la força i l'auxili de Déu, que és qui en realitat salva el poble. És una resposta a la lectura dels signes dels temps fonamentada en l'esperança en Déu. Hi ha altres respostes, però: la continguda, per exemple, en els llibres dels Macabeus, que també confia en l'espasa. Pacifisme versus militarisme. La problemàtica no és pas exclusiva d'avui precisament.

El judici

Comença el judici de Déu. Enmig del daltabaix, en la visió, es prepara la seu del tribunal i fa la seva aparició el qui ha de sentenciar els malignes: «Vaig veure que posaven uns trons, i un vell venerable s'hi assegua» (v. 9a). Aquest vell venerable —literalment: un antic dels dies— és Déu, revestit amb els atributs divins: «El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells com la llana blanquejada» (v. 9b). Seu en un tron guspirejant i munta una carrossa de foc ardent, que ens recorda la visió d'Ezequiel 1:4ss. Com en les teofanies, Jahveh ens és presentat com l'inabastable per la pura naturalesa humana. El seu judici, però, arriba a tot arreu: «Davant

d'ell naixia i corria un riu de foc» (v. 10a), un feix de raigs incandescents, que es mou i arriba allà on convingui, representació també de la ira de Déu arborada per la maldat del món. En el judici, Jahveh és servit i assistit per una majestuosa cort: «mil milers... deu mil miríades» (v. 10b). Constituint el tribunal —«el tribunal s'assegué»— comença la instrucció de la causa —«i foren oberts els llibres»— de les actes del procés i el de l'enregistrament de la sentència (v. 10c). La perícopa litúrgica omet els dos vv. on se'ns conta l'execució de la sentència, sense que se'ns digui que aquesta hagi estat pronunciada oralment.

L'aparició del Fill d'home

Executada la sentència, segueix la visió introduint un nou personatge: «Vaig veure enmig dels núvols del cel com un Fill d'home» (v. 13a). Aquest *Fill d'home* —hebraisme per home— és la imatge viva de Déu, portador del seu poder, capaç de foragitar el mal, perquè té l'únic poder que allibera de veritat. La salvació de Déu ve d'ell i de ningú més. «El Fill d'home» de la visió «ve enmig dels núvols del cel:» no l'ha produït la terra ni menys encara el caos. «La sobirania, la glòria i la reialesa» (v. 14) no les ha preses per la força a ningú, tampoc no li han pervingut per herència humana: són pura gràcia de Jahveh. Per això espontàniament, «tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge» (v. 14b). La revelació és una invitació a l'esperança en el Déu que salva. L'escriptor bíblic llegeix el present amb clau d'esperança i endevina les petjades de Déu pel futur, quan aquest es faci present. La seva visió, però, ha quedat curta. Déu sempre és sorprenent. Per al profeta, el Fill d'home és una imatge col·lectiva: és l'Israel sorgit de l'amor i de la voluntat de Déu, el poble dels sants. Ara és certament escanit pels poderosos de la terra. És el tast amarg del fruit del seu pecat. Però la feblesa d'Israel compta amb el poder de Jahveh que és al seu costat i el farà triomfar dels seus enemics. De tots els seus enemics, el més incompreensible i perillós dels quals és ell mateix. Però la força de l'amor de Jahveh el menarà pels camins de la conversió, i així arribarà el moment que «la seva sobirania... no passarà mai, la seva reialesa no decaurà» (v. 14b). En el NT però, el Fill d'home, vertaderament vingut del cel, no és cap imatge, sinó l'expressió personal de Jesucrist. Ell és el prototipus de l'home nou, el Rei que dona testimoni de la veritat, el principi i la fi de tot i de tothom, el Déu de l'univers, que la fe sap veure transformat, reflectint, a través de la seva humanitat, tot l'esplendor de la seva naturalesa divina. «Que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles». Amén. (Ap 1:6b).

és a dir del Mar Mort). Aquest indret i les seves aigües, la temperatura ambiental, l'alt grau d'humitat i la pressió atmosfèrica pròpia del lloc més baix de la terra, s'ha comprovat que tenen propietats curatives per a la psoriasis i altres malalties de la pell. De ben segur el profeta no entenia gens ni mica de concentracions salines, de nivells, de graus termomètrics, ni d'humitats relatives, però coneixia els resultats i no volia quedar-se per a ell els coneixements que podien ser útils, fins i tot, a qui pogués ser enemic del país.

En el relat es barreja l'orgull nacionalista d'un bon militar d'Aram, el sentit pràctic dels seus acompanyants, allò que es dirà després: que la política és l'art del possible. En suma, que l'home se submergeix, les set vegades que li han assenyalat i es guareix, tal com la jove serventa li havia dit.

I com a conseqüència d'aquests tripijocs, el bon home coneix el Déu d'Israel, al Déu únic, i a Ell es converteix. I el profeta es mostra condescendent amb els compromisos d'estat que l'obligaran al militar. El fet és tan sorprenent que el mateix Jesús ho recordarà un dia que visitarà el seu poble. (El lector trobarà el relat complet en el capítol 5è del segon llibre dels Reis, i aprendrà a ser agraït a Déu i a ser-ho amb elegància, com ho va ser Naaman).

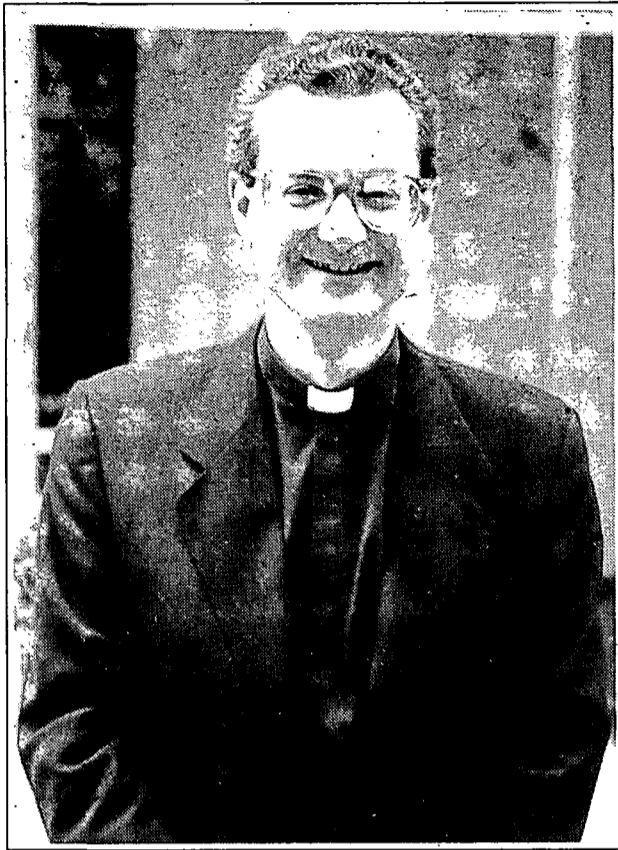
VILANOVA I LA GELTRÚ

Des de les pàgines de *Catalunya Cristiana* us desitjo a tots els vilanovins una gran i joiosa Festa Major! Són dies d'alegria i de retrobament de les famílies i de la ciutat. Són dies per a entroncar vivencialment amb les tradicions de la nostra vila i del nostre país. Són dies per a mirar enrere amb agraïment, i veure, així, sota una llum nova, tot el que hem viscut en el darrer any, per tal de descobrir-hi la petjada de

«La petjada de l'amor de Déu»

l'amor de Déu, que mai no ens deixa. Passi el que passi, som seus. «Ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que en Ell vivim, ens movem i som» (Ac 17, 27-28).

Tot això ho expressem amb l'amor a Maria, que sota el patronatge de la Mare de Déu de les Neus, prega per nosaltres prop de Déu, intercedeix per totes les nostres necessitats i ens esperona cap a la millora personal i col·lectiva de tots els vilanovins. Preguem-li, un any més, amb tota confiança per tantes necessitats com

tenim. I agraïm-li, també un any més, la seva maternal protecció i proximitat.

Aquesta és la Festa Major de l'Any del Concili Provincial Tarraconense. I les comunitats de St. Antoni Abat, Sta. Maria de la Geltrú, St. Joan, Maria Immacu-

lada, St. Pere del Tacó i Sta. Eulàlia de les Roquetes, amb els preveres que les serveixen, els religiosos i religioses que tan bé treballen a la nostra ciutat i els laics i laiques que feu present l'Església en els diferents ambients i situacions de la vida dels nostres germans, tots, ens hem de sentir urgits a l'evangelització, ja que estem cridats a ser l'Església que anuncia Crist a tots els homes i dones. Com ha dit el nostre Concili: «No hi pot haver veritable evangelització sense el testimoni, que té com a condició la unitat dels cristians, com a ànima l'amor de Jesucrist i com a cos l'atenció i donació solidària als necessitats, als pobres i als marginats... Volem que la nostra fe es manifesti en l'esperança i es realitzi en l'amor... Evangelitzar és descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'escalf de l'Esperit; és establir les mediacions oportunes per tal que les persones senzilles, i tal vegada afligides, puguin fer la seva trobada profunda amb Déu. Evangelitzar és ajudar a refer l'experiència de Déu de molta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció pels pobres i per la justícia que fou distintiu del Messies Jesús» (propostes 1 i 2, del tema I).

Amb aquests anhels de servir clarament des del que som les nostres ciutats i pobles, m'alegro amb vosaltres d'aquesta «nostra» Festa Major i us desitjo que la celebriu amb alegria i sentit cristià. Que la Mare de Déu de les Neus continuï vetllant per tots i portant-nos cap al Crist!

Joan-Enric Vives

Bisbe auxiliar de Barcelona, Demarcació Episcopal del Baix Llobregat, del Penedès i del Garraf

La capital del Garraf

El terme municipal de Vilanova i la Geltrú, capital de la comarca del Garraf, té una superfície de 33,50 km² i és limitat al nord per Canyelles, a l'est per Sant Pere de Ribes, al sud per la mar Mediterrània i a l'oest pels termes de Cubelles i Castellet i la Gornal.

La vila és formada per dos nuclis: el de l'antiga Vilanova de Cubelles, a la qual el rei Jaume I atorgà una carta de poblament l'any 1274, i el de la Geltrú, d'origen més antic que durant l'Alta Edat Mitjana pertangué al bisbe de Barcelona. Ambdós nuclis, que es van

unir el 1368, són separats pel torrent de la Pastera, avui carrer de la Unió. La Festa Major de les Neus, que es commemora el 5 d'agost, data del 1784, quan s'invocà l'ajuda de la Mare de Déu de les Neus contra les pedregades que destruïen les collites. A partir dels primers anys del segle XIX, la festa va guanyar en magnificència.

Festa Major de Vilanova

*Cercavila fan les gralles,
juntament amb els gegants
al darrera la mulassa,
al davant ho fan els nans.*

*Ballen ells tots plegats
cadascun al seu so,
lentament els gegants,
més de pressa els altres dos.*

*També ballen els xiquets
els diables i els bastons,
gitanes, drac i pastorets,
seguint-los molts minyons.*

*Els petits fan gatzara,
els grans menys no són;
de la festa ningú s'aparta
i la gaudeix tothom.*

*Els més menuts no s'espanten
no n'hi ha cap que tingui por;*

*dels nans, gegants i mulassa,
tots saben que són de cartró.*

*La sardana no pot mancar,
acompanyada de bona cobla;
els sardanistes, així, a ballar
i a mirar la resta del poble.*

*Teatres i cines de gom a gom,
obres i pel·lícules sensacionals,
alguns partits de futbol
i altres programes especials.*

*I a la nit de la vigília
hi ha grans castells de foc,
que completen a la vila
la bonica festa major.*

Pep Ventura

Dibuixant, pintor, poeta i escaquista
(Dibuixos, poesies, acudits i pensaments d'en
Pep Ventura)

SUMARI

II

Restitució de l'àngel del campanar,
per Bonaventura Orriols

III

Vida de l'Església a Vilanova i la Geltrú,
per Mn. Jaume Berdoy

IV-V

Vilanova i la Geltrú, dimensió humana

VII

El Grup Instrumental,
per Mn. Pere Sitjà

VIII

Caixa Penedès i la vila: 30 anys de lligams culturals i comercials

VILANOVA I LA GELTRÚ

ESPECIAL

*Àngel del Campanar de l'ala estesa.
Amorós confident vora la mar,
Siguis gentil conhort en ma feblesa
I l'alt xiprer pietós del Vell-Fossar*

(F. Oliva)

Som molts els vilanovins que tenim motius per estar d'enhorabona per una bona notícia: sembla que va de debò que tornarem a tenir l'àngel del campanar.

El nostre campanar planejat per Fra. Josep de la Concepció el 1670, ha estat sempre l'orgull dels vilanovins i l'admiració dels forasters per la seva extraordinària bellesa. Les obres que s'iniciaren el 8 d'octubre de 1670, finalitzaren el 13 de maig de 1705.

Avui, però, no ens proposem detallar i estudiar la història i característiques del nostre campanar, que bé s'ho mereix, sinó dedicar un record a l'àngel que els nostres avantpassats col·locaren al cim de la majestàtica torre, tan bon punt fou acabada, el 29 de juliol d'aquell mateix any 1705.

El nostre àngel giravoltava sobre la seva cama esquerra, era de coure i tenia 2,70 m. d'alçària. Va ser modelat per diversos artesans vilanovins, segons model de Miquel Llavinà, escultor de Barcelona. Amb el seu índex assenyala-va sempre la direcció del vent i repas-sant la història local, es pot veure que en poc temps la seva gràcil silueta al cim del campanar es va convertir en el símbol més característic de la nostra vila. A la majoria de capçaleres de setmanaris i publicacions del segle passat i principis d'aquest hi trobem sempre, juntament amb el campanar, la seva esvelta figura.

El nostre àngel feia un gran servei a tot el poble; els pagesos sovint hi donaven un cop d'ull per observar el canvi en la direcció del vent que, de vegades, vol dir possible pluja o simplement canvi de temps; pels pescadors alineant-lo amb determinats accidents geogràfics era punt de referència per saber on es trobaven exactament.

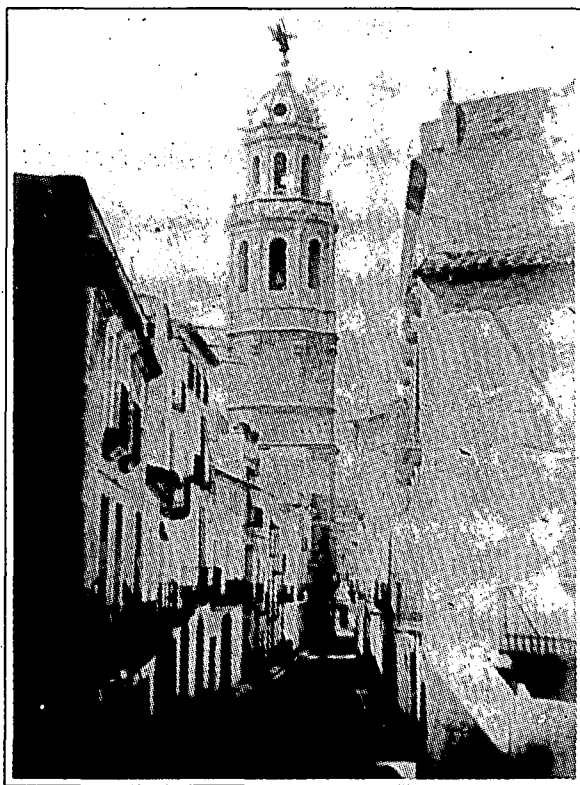
Aguantar molts anys les inclemències del temps l'havien d'afectar per força; un llamp i el fet que milicians el 1854 i el 1868 el fessin servir de blanc amb els seus trets va fer necessària una restauració.

Després d'estar 188 anys allà dalt, pre-

Manel Pons i la maqueta de l'àngel. En segon terme. Fidel Claramunt

El campanar del temple arxiprestal de Sant Antoni Abat, abans de l'any 1936

Al temple arxiprestal de Sant Antoni Abat

Projecte per restituir l'àngel del campanar

sidint la vida dels vilatans, va ser baixat després d'un repic general de campanes i enmig de gran expectació el dia 11 de gener de 1893. Un cop restaurat, fou exposat a la plaça de Sant Antoni i va ser molt visitat per vilanovins i forasters abans de tornar al seu emplaçament, el 3 d'abril, dilluns de Pasqua. La bastida instal·lada per tota aquesta feina al cim del campanar va servir durant tres mesos de mirador turístic.

L'àngel del campanar no es va escapar de l'onada destructora del 1936. No s'ha trobat cap acord de l'Ajuntament ni del Comitè de Defensa Local per despenjar les campanes ni per esmicolar l'àngel; sí en canvi que hi va haver l'acord d'arrasar el temple arxiprestal de Sant Antoni.

L'octubre del 1936 es va construir una bastida molt més petita que la construïda per a la restauració el 1893, per treballar-hi els operaris, amb un bufador, el trossejaren i convertiren en ferralla.

Èrem molts els vilanovins que cada dia, des dels terrats contemplàvem amb tristesa com anava desapareixent aquell símbol tan estimat, que havia estat la darrera visió de tants fills d'aquestes contrades que, sobretot el segle passat, deixaven aquesta terra embarcant rumb a les Amèriques.

Com dèiem al principi, som molts els que tenim motius per estar d'enhorabona. El passat 12 de maig, l'Institut d'Estudis Penedesencs va ser l'escenari de la presentació de la maqueta del que ha de

tornar a ser el símbol de la nostra vila.

Manel Pons, director del Centre Aeri i tècnic en aeronàutica, és el principal impulsor del projecte, i en Fidel Claramunt, autor de l'escultura d'argila, a escala, del futur àngel, que medirà, com el seu predecessor, 2,70 m.

En el citat acte es va poder comprovar que hi ha molt d'entusiasme i interès en el projecte, i que està en bones mans. Demanem a Déu que ajudi els seus promotors a portar-lo a bon fi i ens faci la gràcia que des dels terrats d'on, encara uns nens, contemplàvem la seva destrucció, puguem contemplar de nou la tan enyorada silueta.

Bonaventura Orriols

ESCOLA DIVINA PROVIDÈNCIA

• ESCOLA CONFENSIONAL CATÒLICA • CATALANA
IMPARTEIX ENSENYAMENTS DE:

EDUCACIÓ INFANTIL 3 - 4 i 5 ANYS
PRIMÀRIA, EGB I 3R CURS DE SECUNDÀRIA

S'uneix a l'alegria dels vilanovins amb motiu de la Festa Major, tot desitjant-los la nostra salutació franciscana: Pau i bé.

C/. de la Providència, 1 - VILANOVA I LA GELTRÚ
☎ 893 06 14

TALLERS SENSO

PLANXISTERIA I PINTURA

Soldadura sobre alumini, coure i bronze

Des de l'any 1942

Unió, 101 - ☎ 893 29 07 VILANOVA I LA GELTRÚ

VILANOVA I LA GELTRÚ

ESPECIAL

Sens dubte que el curs 1994-1995 passarà a la història de l'Església de Catalunya com el del Concili Provincial Tarracòense. De gener a juny s'han celebrat les sessions conciliars i a totes les parròquies de la nostra ciutat, com a les d'arreu del nostre país, hem pregat perquè l'Esperit es manifestés, i donés resposta a la pregunta: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarracòense?». Ara estem a l'espera de les conclusions conciliars, amb l'ànima de dur-les a terme, d'acord amb les orientacions que ens donaran els nostres bisbes.

posem és unificar el material dels dos primers anys de Catequesi: això ens permetrà la formació conjunta dels catequistes i, també, possibles activitats catequètiques interparroquials, tant per als infants com per als pares.

Una altra actuació pastoral conjunta del curs 94-95 ha estat el *Curs de formació pastoral per a joves*, que ha aplegat una vintena de

Mn. Jaume Berdoy i Alemany

riren temes per al proper any.

En el camp de la pastoral pre-matrimonial hem organitzat, amb les altres parròquies de l'Arxiprestat del Garraf, la primera *Trobada de promesos*, que ha volgut complementar la preparació que les parelles reben en els acolliments. El bon resultat obtingut ens ha portat a prendre la decisió d'organitzar-ne novament el proper curs.

Altres fets importants viscuts conjuntament pels cristians de les parròquies de Sant Antoni Abat, Santa Maria de la Geltrú, la Immaculada Concepció i Sant Joan Baptista han estat el Romiatge a Montserrat, els recessos d'Advent i Quaresma, la Setmana Santa urbana i l'ordenació presbiteral de Mn. Valentí Alonso i Roig.

El Romiatge a Montserrat tingué lloc del 21 al 26 de setembre, amb una gran afluència de vilanovins, joves i grans, sobretot el cap de setmana. Els actes centrals d'aquest romiatge foren el «via crucis», el dinar de germanor i la vetlla de pregària del dissabte i la participació en la Missa conventual del diumenge, que era la primera que presidia el monjo vilanoví Xavier Poch i Farré, ordenat prever la setmana anterior. La presència a Montserrat, aquell dia, de «l'Orfeó vilanoví» que cantà a la mateixa basílica, i la dels gegants, bordegassos i moixiganga que actuaren a les places del santuari, acabaren d'arrodonir la que anomenarem «jornada vilanovina a Montserrat».

Els recessos d'Advent i Quaresma, celebrats al Col·legi de Santa Teresa, consistiren en un matí de pregària, i tingueren com a

finalitat ajudar a preparar-se per a viure més intensament les celebracions de Nadal i Pasqua. El primer fou presidit per Mn. Josep Nicolau, rector de Sitges, i el segon per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe encarregat de la nostra demarcació episcopal.

Reflexió i pregària

La Setmana Santa urbana aplegà joves cristians de tota la ciutat, des de dijous fins diumenge, sota el lema *Convidats a la seva taula*. Els participants compartiren estones de reflexió, pregària i lleure, convivint en el Col·legi Sant Bonaventura dels Pares Franciscans. A l'hora de les celebracions litúrgiques els joves anaven a les seves respectives parròquies a celebrar amb la seva comunitat els actes centrals de cada un dels dies sants.

L'ordenació presbiteral de Mn. Valentí Alonso i Roig. La rebé de mans del Sr. Cardenal-Arquebisbe el dia de Sant Joan, a la Parròquia de Sant Antoni Abat, i va ser molt viscuda a nivell interparroquial, ja que Mn. Valentí és el coordinador de la pastoral de joves de tota la ciutat.

He començat referint-me al Concili Provincial i voldria acabar inspirant-me en unes paraules del Missatge que es proclamà a Tarragona, el dia de la seva clausura: Durant aquest curs he vist la força del Senyor Ressuscitat que és amb nosaltres dia rera dia i ens uneix. Ho he experimentat d'una manera excepcional: la fe de les nostres parròquies és viva. «Us ho diem perquè la nostra alegria sigui també la vostra, i la vostra alegria sigui completa» (of. Jn 15,11).

Jaume Berdoy i Alemany

Rector de St. Antoni Abat de Vilanova i Arxiprest del Garraf

Vida de l'Església a Vilanova i la Geltrú durant el curs 94-95

Aquest curs, del qual em proposo fer una ressenya pel que fa a la vida pastoral conjunta de les comunitats parroquials de Vilanova i la Geltrú, haurà estat per a nosaltres el de la constitució del *Consell Pastoral Interparroquial*. Convençuts de la necessitat d'avançar juntes, les parròquies vilanovines valorem aquest mitjà, que ens permetrà detectar les principals necessitats pastorals de la nostra ciutat i cercar plegats els mitjans adients per a donar-hi resposta.

Actuacions pastorals

Ja, en aquest sentit, hem creat la *Comissió Coordinadora de Catequesi* que aplega representants de les 4 parròquies i de la comunitat de Sant Pere del Tacó. La primera finalitat que ens pro-

nois i noies de les nostres comunitats parroquials, amb l'objectiu de preparar-los per a esdevenir animadors de la pastoral d'infants i adolescents.

Fruits de la pastoral conjunta

També, i com a fruit del *Curs de formació de voluntariat* que es va fer durant el primer trimestre, hem ampliat el *Col·lectiu de voluntaris de Càritas*, i creat els de *Visitadors de malalts i ancians*. L'ampliació del primer ha permès organitzar un *Curs de formació per a homes i un altre per a dones*, amb l'objectiu d'oferir als «usuaris» de Càritas la possibilitat de formar-se i adquirir uns coneixements que els permetin assolir un nivell de vida més digne. Amb la creació del se-

gon volem assegurar la presència de les nostres parròquies, per mitjà d'alguns dels seus membres, prop d'aquells que, mancats de salut o afeixugats pel pas dels anys, no poden participar activament en la vida eclesial.

Aquest any també hem fet realitat una vella aspiració: el *Curs de formació cristiana per a adults*. De gener a juny, mensualment, més d'un centenar de persones (120-130) han assistit a una conferència sobre el tema de *La Família*. Posteriorment molts dels assistents s'han reunit en grups per a reflexionar i dialogar, a partir del que el conferenciant de torn havia exposat. Aquest primer curs de *Catequesi d'adults* va acabar amb una trobada conjunta, en la qual se'n féu la valoració i se sugge-

Belles Arts

Marques nacionals i estrangeres
Manualitats

Emmarcatge de quadres

Taller propi

Traballs en pintura i decoració

Restauració de façanes
Tractaments especials
Treballs amb raig de sorra

Tenyits, vernissats i lacats (a pistola)

Restauració de mobles antics

c/. Rambla Samà, 51, cant. C/Havana, 22 ☎ 815 54 12

VILANOVA I LA GELTRÚ

Dia 15 d'agost

Festa Major de Santa Maria de la Geltrú

A dos quarts d'onze, celebració de la Missa en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu.
Tot seguit, sortida festiva d'Ofici.

Vespre, a dos quarts de nou, Solemnes Vespres.

Tot seguit després de les Vespres, el Grup Instrumental de la Parròquia ens oferirà un concert de música popular catalana.

VILANOVA I LA GELTRÚ

La plaça de la Vila, centre neuràlgic de la localitat

«Vilanova i la Geltrú gaudeix de l'oferta festiva tradicional i popular més important de tot el Principat»

Una bonica panoràmica del passeig del Carme

Vilanova i la Geltrú gaudeix de l'oferta festiva tradicional i popular més important de tot el Principat

A Vilanova i la Geltrú, capital de la comarca del Garraf, es pot trobar una de les ciutats costaneres que encara conserva tot l'encant i l'atractiu de les coses fetes a la mesura humana, amb una personalitat i un dinamisme propis que la defineixen. Només a 25 minuts de Barcelona, Vilanova i la Geltrú resulta un lloc acollidor que facilita un temps d'oci pausat i de qualitat allunyat de les aglomeracions, de les presses i de la febre urbana.

Aquest entorn, accentuat pel clima benigne que traspasa el veïnatge mediterrani durant tot l'any, es veu enriquit, a més, per una tradició artística i cultural plena de petits detalls entranyables. Vilanova i la Geltrú és una ciutat que no defrauda, ans el contrari, sorprèn. És una ciutat de dimensions humanes pensada per viure-hi amb una bona qualitat de vida. No és pas un nou invent o una moda, sinó una forma d'haver sabut conservar una filosofia antiga de compren-

dre la vida i el temps, i això és impossible d'improvisar.

La festa

Vilanova i la Geltrú gaudeix de l'oferta festiva tradicional popular més important de tot el Principat, no acontentant-se amb un sol esdeveniment puntual. A tall d'exemple podem començar el gener amb la festa dels Tres Tombs. Genets a cavalls de tota mena, carruatges senyorials i de traginers són guarnits per celebrar la seva festa patronal.

Quaranta dies abans de la Setmana Santa hi trobem el Carnaval més arrelat de tot l'Estat, que ha servit de model a altres poblacions. L'acte més destacat se celebra el diumenge de Carnaval amb les Correparses, on color, música, tradició i originalitat fa que les seves batalles de caramels hagin traspassat les fronteres.

A l'agost se celebra la Festa Major, on es pot gaudir de balls populars, bestiari tradicional, entremesos i folklor autèntic d'una terra sense artificis. Al mateix agost el bar

va i rú, ció a

le la Geltrú també celebra la seva festa en el seu genuí entorn medieval.

La gastronomia

El plat per excel·lència, que fins i tot té una festa —La xatoadada— dedicada a la seva menja, és el xató de Vilanova. El xató és un plat de festa, de celebració, arrelat a la costa vilanovina i a l'antic comerç del vi d'ultramar, ple de matisos i connotacions mediterrànies.

Altres plats que completen i enriqueixen la gastronomia vilanovina poden ser el bull de monyina, l'all cremat, el rossetat, l'espíneta, els ranxos de peix... tots ells basats en el peix fresc acabat de portar de la nostra costa i que la tradició i saviesa dels nostres mariners, passada de pares a fills, han portat a la cuina de la ciutat.

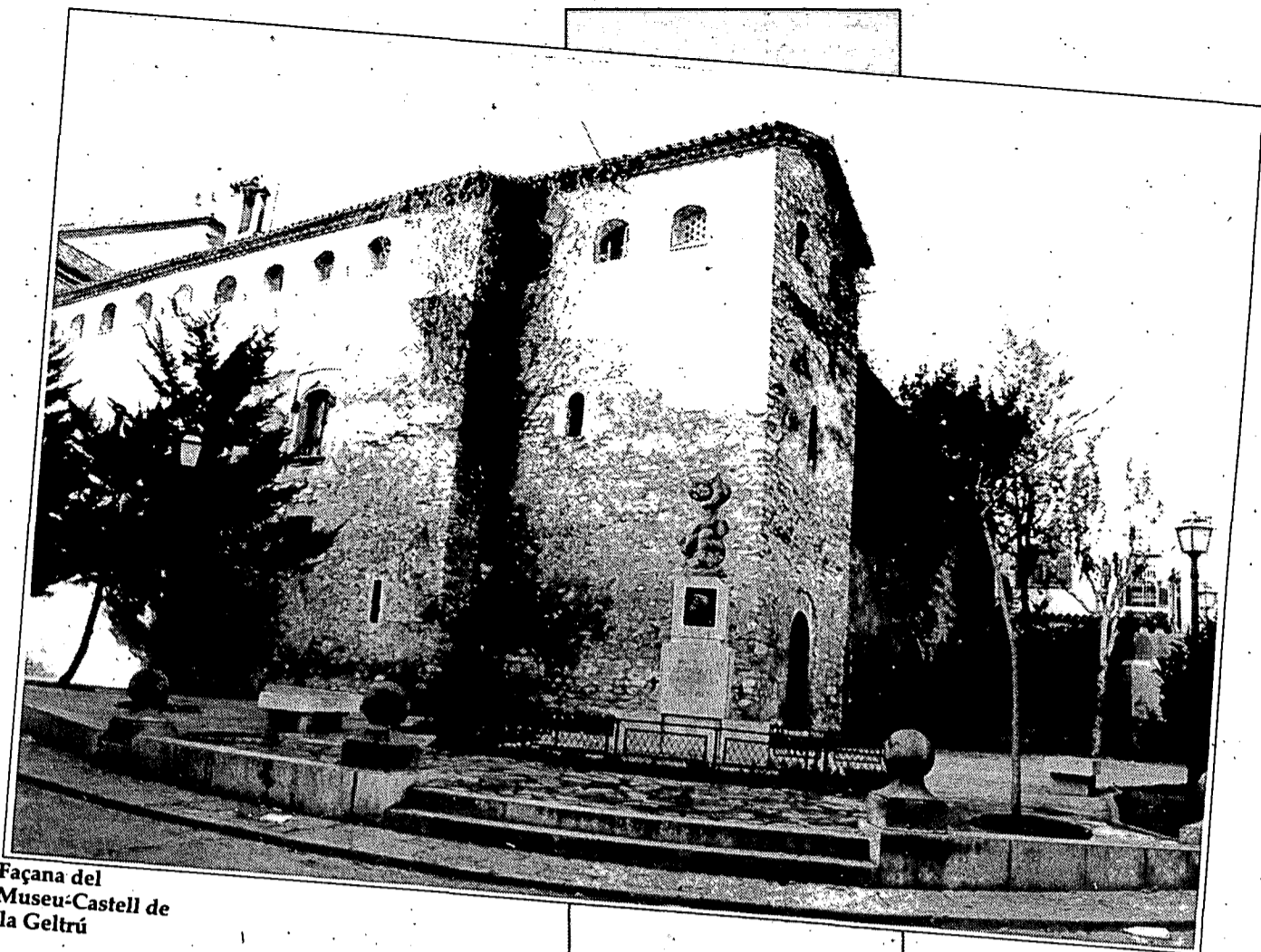
La cultura

L'oferta de museus que posseeix Vilanova i la Geltrú pot satisfer la més variada de les demandes. Podem citar, a tall

d'exemple, des del Museu de Curiositats Marineres Roig Toqués, on es pot veure una carpa ensinistrada que menja amb cullera i beu amb porró, fins el Museu de Ferrocarril, únic en tot l'Estat, on es pot gaudir de les màquines de tren antigues, i tocar veritables peces d'arqueologia industrial.

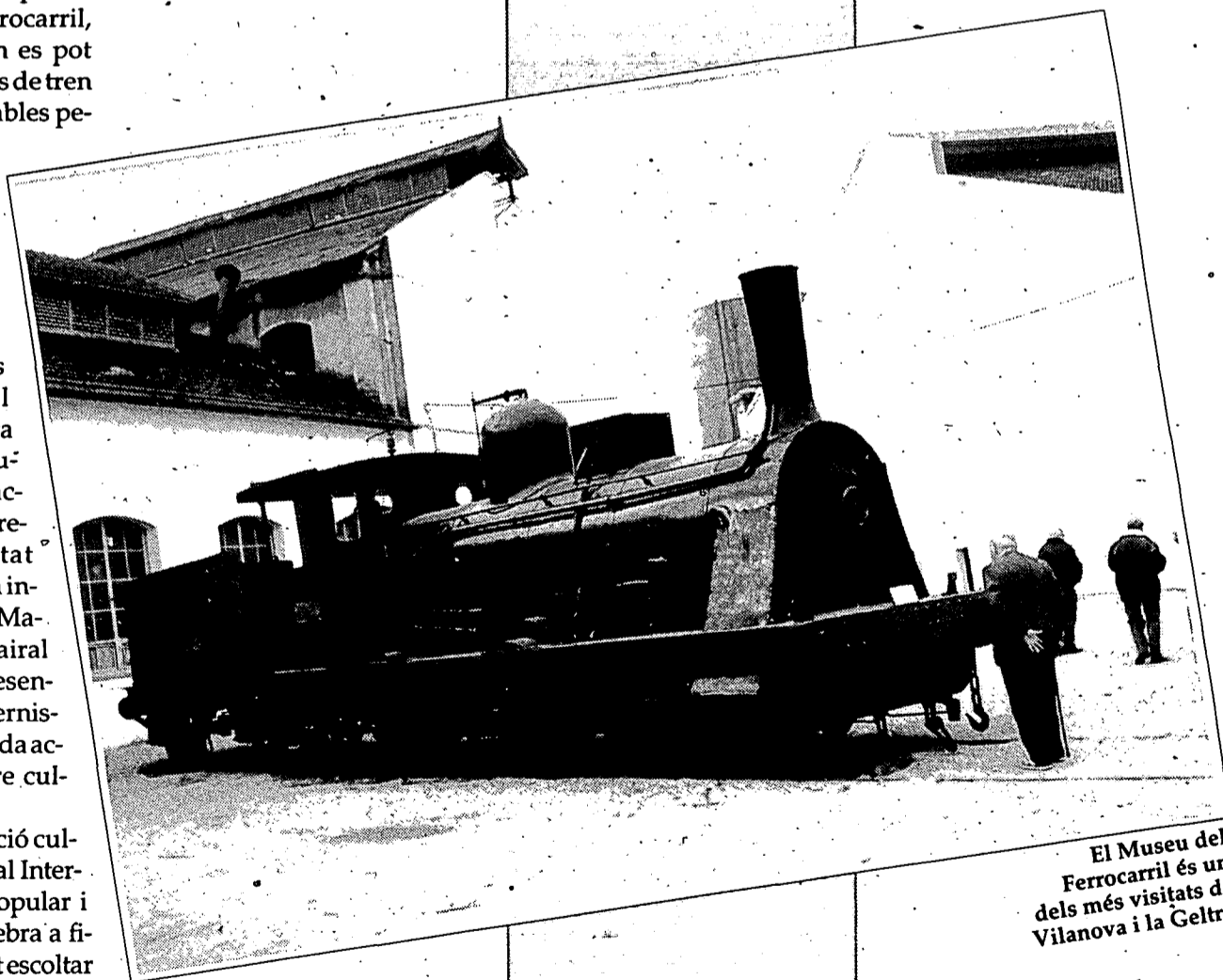
No oblidem tampoc el Museu Romàntic Can Papiol que és una casa benestant vuitcentista que, com si es tractés d'una màquina del temps, us transporta cap al segle XIX. El Museu Víctor Balaguer, actualment en procés de remodelació, està dotat d'una singularitat i un interès indubtables. La Masia Cabanyes, casa pairal del segle XVIII, representant del primer modernisme català, està habilitada actualment com a centre cultural i museu.

Una altra manifestació cultural única és el Festival Internacional de Música Popular i Tradicional que se celebra a finals de juliol, i on es pot escoltar música en directe interpretada pels grups més representatius del folklore internacional. D'altra banda, amb la tardor, arriba el Festival de Música Clàssica Eduard Toldrà, eminent intèrpret, director i compositor vilanoví, on es pot gaudir de concerts de la qualitat més selecta.

Façana del Museu-Castell de la Geltrú

«A la Festa Major es pot gaudir dels balls populars, bestiari tradicional, entremesos i folklore autèntic d'una terra sense artificis»

El Museu del Ferrocarril és un dels més visitats de Vilanova i la Geltrú

CORREDURIA DE SEGUROS, S.A.

**L'ALT NIVELL EN SERVEI AVALA
EL NOSTRE PRESTIGI**

**AMB UN ESTUDI RACIONAL DE LES SEVES
ASSEGURANCES REDUIRÀ COSTS**

ALGUNES DE LES ASSEGURANCES DE L'EXTENSA GAMMA QUE OPERA

PROTECCIÓ PERSONAL

- Assegurança d'accidents personals
- Pla de jubilació
- Pla de pensions
- Assegurança de vida
- Pla salut

PROTECCIÓ PATRIMONIAL

- Assegurança de la llar
- Assegurança del comerç
- Assegurança de l'automòbil
- Assegurança d'embarcacions

PROTECCIÓ INDUSTRIAL

- Automoció
- Multindústria
- R.C.

SERVEI IMMOBILIARI

- Crèdits hipotecaris

CONSULTI'NS

RSM

VILANOVA I LA GELTRÚ - Avgda. Balmes, 33 - Tel: 815 40 00 - Fax: 815 65 35
BARCELONA - C/ Urgell, 255, ent. 2a. Tel. 439 14 00 - Fax: 439.69 90

VILANOVA I LA GELTRÚ

ESPECIAL

Pertany a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú

Vint-i-cinc anys del Grup Instrumental

Uns tres-cents nois i noies han passat pel Grup Instrumental en aquests vint-i-cinc anys

El dia 2 de juliol d'enguany celebràvem els vint-i-cinc anys del Grup Instrumental de la parròquia de Santa Maria de la Geltrú, amb diferents actes. El dia 30 de juny, el P. Daniel Codina, benedictí, va fer una conferència sobre el cant en la celebració eucarística en el Cercle Catòlic. El dissabte dia 1, el Grup Instrumental donà un concert de música clàssica i popular. I el diumenge dia 2, celebració eucarística d'acció de gràcies a l'església parroquial. Al migdia, un dinar de germanor amb cent cinquanta comensals en un restaurant de la ciutat.

La parròquia de la Geltrú és mil·lenària. Ha viscut moltes vicissituds. A l'arxiu parroquial hi ha plec de partitures, ben classificats, que donen testimoni del cant de la

parròquia en els segles passats.

El que es recorda bé és la formació de l'Escolania al any 1927 per l'organista de la parròquia, Mn. Pius Pallàs. La seva activitat va durar fins al començament de la guerra civil. Els nois eren instruits en el solfeig i cant litúrgic, gregorià, cant popular i polifònic, i arribaren a cantar amb facilitat els responsoris de Setmana Santa de Vitòria i Palestrina amb el Cor Parroquial.

Tot acabà amb la guerra civil. El rector, Mn. Miquel Nicolau, i l'organista, Mn. Pius Pallàs, foren assassinats, i l'orgue, destruït.

Acabada la conflagració bèl·lica, es va refer la vida parroquial. Aquells petits escolans eren ja joves i amb un grup important de noies referen el Cor Parroquial.

Naixement del Grup Instrumental

Al final de la crisi dels anys seixanta va néixer el Grup Instrumental. Va ser el dia 2 de juliol de 1970. Un grup de nois i noies s'oferí a cantar acompanyant el cant de la missa. Es va confiar tot seguit la direcció d'aquest grup de voluntaris al jove Albert Tort i a un antic escolà, en Ramon Falcó. Justament en aquells dies van començar els cursos de direcció de cant litúrgic a Montserrat, i des d'aleshores, cada any diversos components del Grup hi han pres part.

El Cor Parroquial actua en les festivitats solemnes amb el Grup Instrumental. El Grup actua cada diumenge a la missa parroquial.

Han passat pel Grup Instrumental uns tres-cents nois i

noies en aquests vint-i-cinc anys. Es manté amb uns quaranta components.

Naturalment, els joves es fan grans. Alguns d'ells s'han dedicat a la música. Un jove monjo a Montserrat treballa a l'Escolania. Altres formen

part en les corals polifòniques que tenim a la nostra ciutat.

De tot això en donem gràcies a Déu en aquest aniversari!

Mn. Pere Sitjà Clapés

Rector de Santa Maria de la Geltrú

TRANSPORTS FERRAN

(Antiga Agència Baró)

Més de cent anys al vostre servei

Servei urgent de paqueteria diària Barcelona, Vilanova i Comarca.
Transports de càrregues generals per tot Espanya.

Agència Central a Vilanova

Carrer de Barcelona, 1

☎ 893 00 99

Fax 814 30 46

Agència a Barcelona

Carrer Alava, 22

☎ 225 03 65

Fax 225 03 64

ORRI

SABONS INDUSTRIALS

☎ 893 05 98

VILANOVA I LA GELTRÚ

VILANOVA I LA GELTRÚ

ESPECIAL

Aula de Cultura de Vilanova, promoguda per l'Obra Social de Caixa Penedès

Trenta anys de lligams culturals i comercials

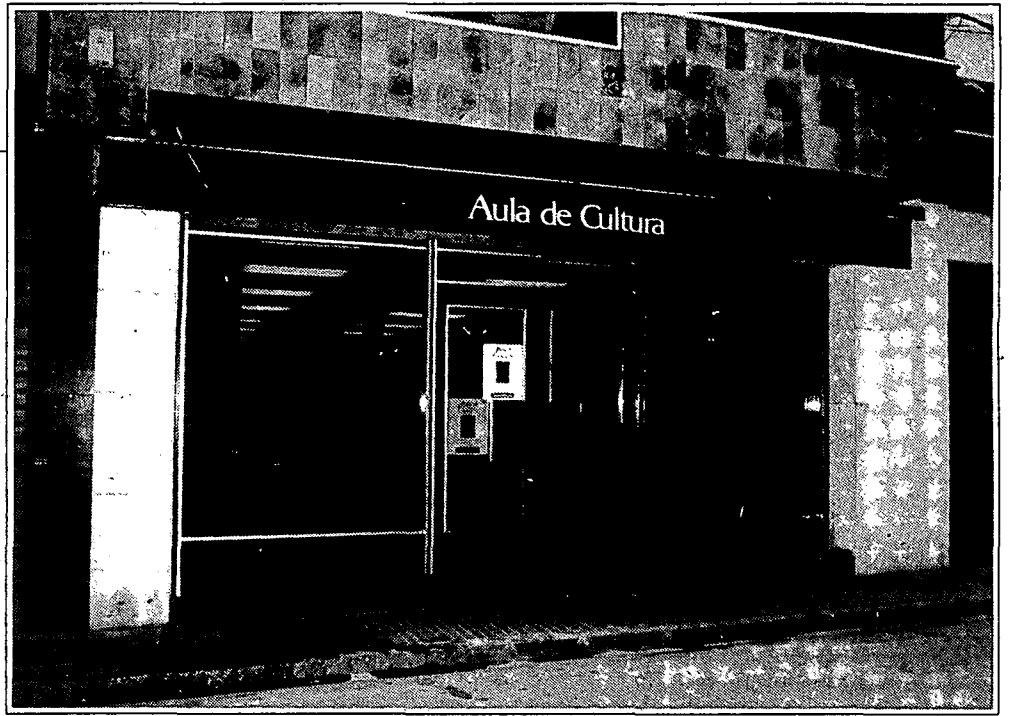
Caixa Penedès i Vilanova i la Geltrú

Caixa Penedès inicià la seva presència a Vilanova i la Geltrú el desembre de 1965 amb l'obertura d'una oficina a l'Avinguda Francesc Macià, núm. 8. Sens dubte, la decisió de Caixa Penedès d'implantar-se en aquesta població, va ser molt encertada i la prova està en els resultats aconseguits en els 30 anys, passant a tenir actualment 9 oficines operatives i figurant en les primeres posicions del *ranking* d'Entitats Financeres de la plaça.

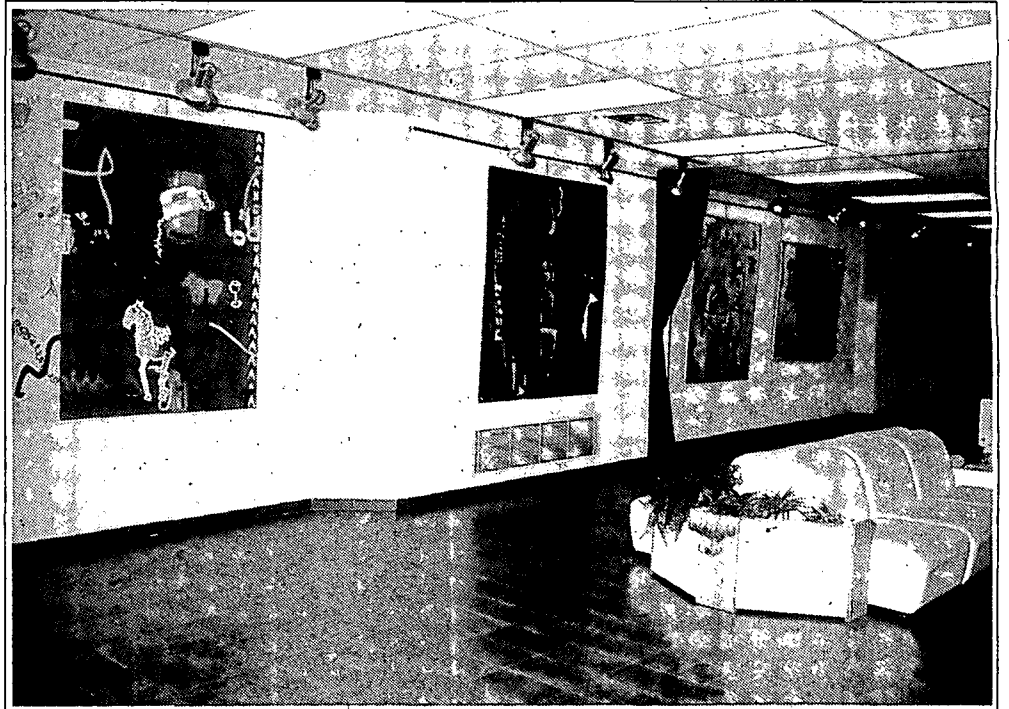
Vilanova i la Geltrú, capital del Garraf, i totes les poblacions que configuren aquesta comarca han mantingut històricament uns profunds i importants lligams, tant culturals com comercials, amb l'Alt Penedès, a causa de la seva proximitat i que ha suposat per a la comarca d'interior la seva sortida natural al mar. En aquesta línia de compenetració entre les dues comarques, Caixa Penedès ha consolidat una important xarxa, a tot el Garraf, amb 18 oficines.

L'Obra Social de Caixa Penedès ha completat aquesta presència a la vila en el camp cultural i social amb l'establiment d'una Aula de Cultura, que s'erigeix en important centre de suport educatiu vers la ciutat, i un Casal d'Avis per canalitzar les activitats d'aquest col·lectiu en un ampli ventall de possibilitats de lleure i distracció.

Caixa Penedès com Entitat Financera continua amb una permanent línia de creixement, que amb prop de 350 oficines a tot Catalunya, amb uns recursos de clients per sobre dels 425.000 milions i unes inversions creditícies de prop de 300.000 milions l'han situat com la tercera Caixa catalana, plenament consolidada, i amb un esperit de superació constant amb l'objectiu de donar servei a tot el poble català. És per tot això i per adequar la seva capacitat tecnològica que, en aquests moments, està construint un nou edifici, a Vilafranca del Penedès, on s'instal·laran els seus serveis informàtics i administratius.

«L'Obra Social de Caixa Penedès és present a la vila en el camp cultural i social»

L'Aula de Cultura és un important centre de suport educatiu per a la vila

Caixa Penedès incrementa el seu benefici net en un 46,40 % el primer semestre

Caixa Penedès ha tancat el primer semestre de l'any amb uns resultats altament positius, assolint un benefici brut de 1.958,4 milions de ptes., la qual cosa ha permès un benefici net de 1.365,9 milions de ptes., xifra que representa un increment del 46,40 % sobre el benefici assolit el mateix període de l'any anterior. Aquest important increment ha estat possible gràcies a la millora en el comportament de la morositat, seguint la tònica del sector, i el manteniment d'una política prudent de preus i noves inversions.

El passat 15 de juny, Caixa Penedès va celebrar la seva Assemblea General ordinària en la qual s'apro-

varen els resultats i la gestió del passat exercici de 1994, que va suposar una millora generalitzada en els marges i un benefici net de 2.007 milions de ptes., va felicitar a l'equip directiu i a tot el personal, encapçalats pel director general, Sr. Joan J. Ferras i Hernández. Es procedí també a la renovació dels òrgans de govern i dins d'una tònica de continuïtat i manteniment de la confiança, sortí reelegit president el Sr. Josep Parera i Ripoll.

Caixa Penedès segueix amb la seva decidida política d'expansió, malgrat el cost que això suposa, per tal d'anar teixint una xarxa de sucursals capaç de

donar un adequat servei a tot el territori català. Al llarg de l'any s'han obert ja un total de 9 noves oficines, que totalitzen 349 sucursals en servei. Caixa Penedès pensa seguir mantenint aquesta política d'expansió, intensificant la seva presència arreu de Catalunya.

Aquests resultats continuen consolidant Caixa Penedès, cada cop amb més fermesa, en el tercer lloc del *ranking* de Caixes catalanes i primera d'arrel comarcal a tot l'Estat, amb la voluntat de seguir aportant un estil propi en el mercat català i apostant fort en la confiança en el futur.